

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἀπασιν τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάξις αὐτῶν

Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτὰ — Πᾶσα ἀγγελία ἀπορῶτα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ἀρεῖλουτι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μόνον ἄσχημες ; — Ἀπὸ τὴν Στοκόλμην. — Τὸ Ἑλληνικὸν τμήμα εἰς τὴν Διεθνή καλλιτεχνικὴν κίνησιν (ὑπὸ Παρισίνης). — Ἡ κ. Judith Gaullier (μετὰφρ. δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Αἱ Γερμανίδες εἰς τὰς τελευταίας ἐκλογάς. — Ἀλληλογραφία. — Συναγῆ. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς : (κατὰ τὸ Γαλλ. ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).

ΜΟΝΟΝ ΑΣΧΗΜΕΣ ;

Μεταξὺ πενήντα κοριτσιῶν, τὰ ὅποια ἀνὰ δύο ὡς στρατιῶται πειθαρχικοί, διέσχισαν προχθὲς τὴν λεωφόρον Κηφισοῦ, ὁ φίλος μου κ. Τσοκόπουλος δὲν ἤνυεν οὔτε μίαν εὐμορφην. Αὐτὸ ἔγραψε εἰς τὸ Νέον Ἄστου καὶ αὐτὸ ὀφείλει νὰ εἶνε ἀληθές, διότι εἰς τοιαῦτα αἰσθητικὰ ζητήματα ὁ γράψας εἶναι ἄνθρωπος δοκιμασμένης καλαισθησίας.

Ἐπρόσθεσεν ὅμως, ὅτι δὲν ἦσαν εὐμορφες, διότι ἦσαν χλωμές, μὲ μάτια στυμμένα, μὲ σώματα ἀσθενικά. Δηλαδὴ παιδιὰ δεκατεσσάρων καὶ δέκα ἐξ ἑτῶν, ἐπάνω ἀκριβῶς εἰς τὴν ἄνθησίν των, μακρίνοντι καὶ σβύνουν καὶ προστοιμάζονται εἰς ἀναιμικάς καὶ χλωρωτικάς γυναῖκας τῆς αὔριου. Καὶ τὴν θυσίαν αὐτὴν τῆς νεότητος καὶ τῆς ἐμορφῆς καὶ τῆς ἀκμῆς τῆς φυλῆς τῆς αὔριου, ξεύρετε εἰς ποῖον τὴν κάμνον τὰ παιδιὰ αὐτά, τὰ ὅποια δὲν εἶνε μόνον πενήντα, ἀλλὰ πεντακόσια καὶ πέντε χιλιάδες εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα;

Τὴν θυσίαν αὐτὴν τῶν ὀραίων χρωμάτων τοῦ προσώπου, τὸ φῶς τῶν ὀραίων ματιῶν, τὴν δροσερότητα τῶν ὀραίων χειλέων, τὸ ἄρωμα τῆς ἀνοιξιάτικης ἀνθήσεως, τέλος τὴν ὀραϊότητα καὶ τὴν ἀκμὴν θυσιάζουσι τὰ κορίτσια αὐτά εἰς τὴν ιδέαν τῆς μαθησεως. Ὅχι εἰς τὸ πρᾶγμα. Διότι μάθη-

σις καὶ σοφία κάθε ἄλλο εἶναι ἀπὸ ὅ,τι πιστεύομεν, ἀπὸ ὅ,τι περιλαμβάνουν τὰ σχολικὰ προγράμματα, ἀπὸ ὅ,τι προσπαθοῦν τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ παιδιὰ νὰ χῶσουν μέσα εἰς τὸ νεανικὸ μυκλὸ των.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ὅπου μίαν μητέρα πηγαίνει νὰ ἐγγράψῃ τὸ παιδί της εἰς τὸ σχολεῖον, ἕως τὴν ἡμέραν ὅπου πηγαίνει νὰ παραλάβῃ τὸ ἀπολυτήριον ἢ τὸ δίπλωμα, ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ εἶναι θύμα μιᾶς μεγάλης οὐτοπίας, τὴν ὁποῖαν πληρώνει, ὄχι μόνον εἰς βαρύτερα δίδακτρα, ὄχι μόνον εἰς ἀπώλειαν πολυτίμου καιροῦ, ἀλλὰ εἰς ὑγείαν καὶ ἄνθησιν καὶ κάλλος τοῦ παιδιοῦ της.

Καμμιά φορά μάλιστα καὶ εἰς ζῶν ἀκόμη. Διότι ἡ γλωρῶσις ἢ κληρονομηθεῖσα εἰς τὸ θρανίον, τελειώνει συχνὰ εἰς φθίσιν καὶ εἰς μακροσμόν.

Τὸ περίεργον δὲ εἶναι, ὅτι ἐνῶ τὸ πρᾶγμα ἄλλοῦ περικαλύπτεται κάπως ἀπὸ πραγματικὰς γνώσεις, τὰς ὁποίας ἀποκοῦν τὰ παιδιὰ εἰς τὸ σχολεῖον, ἐδῶ εἰς ἡμᾶς, ὅπου δὲν ἀποκοῦν σχεδὸν τίποτε, ὁ κόσμος πιστεύει εἰς τὴν οὐτοπίαν αὐτήν, καὶ οἱ νέοι γονεῖς διαδέχονται τοὺς παλαιούς, ἀκολουθοῦντες τὸ παράδειγμα ἐκείνων εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ τῆς μαθησεως.

Τώρα τί μανθάνουν τὰ κορίτσια εἰς σπουδὰς σχολικὰς δέκα ἐτῶν περίπου ; Καὶ ὄχι μόνον τὰ κορίτσια, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀγόρια μαζὴ ; Τίποτε. Οὔτε ἀνάγνωσιν, οὔτε γραφήν. Θὰ σὰς φωνῆ παραδόξον, ὦ γονεῖς, οἱ ὅποιοι πληρώνετε καὶ οἱ ὅποιοι θέλετε νὰ πιστεύετε καὶ νὰ αὐτοκαπατᾶσθε.

Εἶναι τόσο εὐκόλον νὰ δοκιμάσετε. Βαλετε τὴν κόρην σας τὴν διπλωματοῦχον, νὰ σὰς διαβῆσῃ ἕνα διάφορον ἐφημερίδος. Καὶ θὰ πεισθῆτε ὅτι ἀνάγνωσιν δὲν ἔμαθε. Διότι

ούτε να χρωματίσει ξέρε, ούτε να τονίσει, ούτε να ρυθμίσει την ανάγκωσιν σύμφωνα με την έννοιαν. Βάλλετε την να γραφή εν γράμμω οιδονήποτε. Και θα ιδήτε ότι καμμία χάρη και γλαφυρότης και καλλιπέικ, καμμία κ' αν ιδέει, καμμία φυσικότης και καμμία αλήθεια. Θα έχη υπ' όψιν της εν οιδονήποτε τύπον, εις τον οποίον επάνω θα χύση τας κοινοτοπίας της, τας οποίας και πάλιν δεν οφείλει εις το σχολειον, άλλ' εις τας οικογενειακάς της εξεις, εις την πρακτικήν του σπιτιού. Συζητήσατε μαζή της επί ενός οιδονήποτε ζητήματος της ημέρας και θα φρίζετε πρό της γυμνότητος των ιδεών και των σκέψεών της. Ομιλήσατε της διὰ την θρησκείαν, διὰ την ιστορίαν μας, διὰ το πολιτικόν μέλλον μας και θα την ιδήτε εντελώς αστουχείωτον, ακατάρτιστον. Αφήσατε την να αναλάβη και να φέρη εις τέλος κάτι τι, εις το οποίον να χρειάζεται και ποικιλία και αυτενέργεια, εις το οποίον να χρειάζεται να αντικρύψη κατάματα την ζωήν και να της ζητήση την χαράν η την ευτυχίαν, εις την οποίαν ως άνθρωπος έχει δικαίωμα και θα την εύρετε άνικανον, απροστοίμαστον εις σκέψιν και εις απόφασιν.

Αναθέσατε της όχι να ταξειδεύση εις μακρινάς χώρας, άλλλ' να μεταβή εις Πειραιά, διὰ μίαν εργασίαν και θα άδυνατήση να χειραγωγήση χωρίς κινδύνους και φόβους και τον έαυτόν της ακόμη.

Και όμως το παιδί σας αυτό έμορφώνεται εις σοφίαν και γνώσεις και μάθησιν δέκα σωστά έτη. Και κατά τα δέκα αυτά έτη, έμεινε καθισμένη οκτώ έως δέκα ώρες την ήμέραν επάνω εις ένα σκαμνί, με το κεφάλι συμμμένο επάνω εις ένα βιβλίον, με τα μάτια προσηλωμένα επάνω εις ένα δάσκαλον, με τα αυτιά ανοιγμένα εμπρός εις ένα απέραντον σχολαστικισμόν, εις ένα συννεφίασμα μυκλού, εις μίαν ανεμοζάλην τύπων και λέξεων και άφηρημένων έννοιων. Τι της έμεινεν από όλα αυτά; Φυσικά ότι απέμεινεν και εις σας, όταν είσθε εις την θέσιν και την ηλικίαν της. Τίποτε. Η μάλλον της έμεινε κάτι: τα χλωμά μάγουλα, το μακραμένον μέτωπον. Τα νεκρωμένα μάτια, το βθουλωμένον στήθος και οι κυρτοί ώμοι. Και κάτι σημαντικώτερον ακόμη. Η έκφυλισμένη γενεά της αύριον.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΤΟΚΟΛΜΗΝ

Θα εφεύγαμεν την Κυριακήν το πρωί και διὰ το Σάββατον μας έμεναν ακόμη τόσα πράγματα. Η βαλίτζες μας, η επισκέψεις εις το βασιλικόν παλάτι, δύο τρεις επιθεβλημένα επισκέψεις αποχαριστισμού, τα μπιλιέτα μας και τόσα άλλα μικρά τίποτε. Ευτυχώς ότι ο κυριός ητο ώρκίος και ότι οι τελευταίαι έντυπώσεις ησαν ευχάριστοι.

Έως τας δέκα, η βαλίτζες ησαν έτοιμες, η άλληλογραφία μας είχε γίνει βικστικά και σύντομα, και το άμάξι μας ώδήγησεν εις το βασιλικόν άνάκτορον. Την ήμέραν αυτήν, τι και αν έδλεπα μου φερίετο ώραιοτέρον και η ψυχή μου, μελαγχολική ηδη, ησθάνετο προκταβολικώς την νοσταλγίαν

της ώρκίας πόλεως, την οποίαν μόλις έγνωρίσαμεν και αφίκαμεν. Από την ήμέραν αυτήν η Στοκόλμη έγινετο και αυτή παρελθόν πλέον νέαι εικόνες, νέαι έντυπώσεις θα την άφριναν όπισω, κάπως εις δευτέρην γραμμήν εις την μνήμην μου.

Όταν αντίκρισα τον λιμένα με τα όλοπράσινα νησάκια και την παλαιάν πόλιν άμφιθεατρικώς εξαπλωμένην εις την άντικρυνήν ακτήν υπό το ώρκιον φώς του ήλιου, και μέσα εις το κρυστάλλινον περιβάλλον της θαλάσσης και του όρίζοντος, ησθάνθην περίπου, ότι αισθάνομεθα όταν αποχωριζόμεθα από κάτι, το οποίον αγαπώμεν πολύ. Εύρισκα ότι ήμπορούσαμεν να απολαύσωμεν το θέμα αυτό όλην την ήμέραν, άντι να τρέχωμεν εις τα πλάτια και να θαυμάζωμεν σάλες, η οποίες περίπου εις όλα τα παλάτια του κόσμου είναι όμοιες. Και όμως δεν έμεινα και δεν ήκουσα και δεν είδα όσον και όπως ήθελα την ήμέραν εκείνην το ώρκιον πνευγύρι της φύσεως, της τόσον άλλοκώτου και τόσον μοναδικής. Το παλάτι το μονοκόμματον, το βερού, το τετραγώνον, έκκμνε τέτοιαν άντίθεσην προς το έλαφρόν και το ώρκιον περιβάλλον, ύψώνετο μεταξύ της παλαιάς και της νέας πόλεως, εκεί κοντά εις το Ridarholm ως ένα σύμβολον και ένα αίνιγμα, ώστε να έχη κινήσει δι' αυτό εξαίρετικώς την περιέργειάν μου.

Φρουροι και χρυσοφορεμένοι ύπηρέται έστέκοντο και έφλυαρούσαν εις τας μεγάλας θύρας, ενώ πλήθος ξένων, συνοδευόμενων από τους οδηγούς των μεγάλων ξενοδοχείων, άφηναν της όμπρέλλες και τα μπαστούνια των και άνέμεναν μαζεμένοι, ως παιδιά σχολείου, το άνοιγμα των θυρών διὰ να εισέλθουν εκεί όπου κρύπτονται τα άδύτα της ζωής των μεγάλων του κόσμου.

Αίφνης μία θύρα ήνοιξε και όλος ο περιμένων κόσμος έσπευσε να εισέλθη. Εύρέθημεν μέσα εις ένα μεγάλο δωμάτιον με καθίσματα ξύλινα σκαλιστά γύρω γύρω, και με δύο τρεις εικόνες εις τον τοίχον. Ένας ύπηρέτης έμοιμοούρισε μέσα εις τα δόντια του όλίγας λέξεις Σουηδικάς, έβγαλεν από την σπέτη του ένα δέμα κλειδιά και διηυθύθη προς μίαν άλλην θύραν. Όλοι παρετάθημεν όπισω του εις διπλήν γραμμήν, και όλοι τον ήκολούθησαμεν εις την αίθουσαν των Gobelins, η οποία, φαίνεται, άνήκει εις το διαμέρισμα του Δικδόχου.

Απλή μάλλον, με τα έπιπλα σκεπασμένα και νοικοκυρεμένα, χωρίς χρυσάφια και ασήμια, όπως του αυτοκρατορικού παλατιού του Βερολίνου, χωρίς όλα να φαίνονται κινούργια και άγγικτα, η σάλα αυτή έχει γύρω γύρω, άντι εικόνων συνειθισμένων μίαν ώρκίαν βασιλικήν πινακοθήκην από πολύτιμα gobelins. Ίδιαιτέρως έκφραστική η εικών εις φυσικόν μέγεθος της Μεγάλης Αικατερίνης της Ρωσίας.

Ο οδηγός ήρχισε να εξηγή και να όνομάζει με έπισημώτητα τα όνόματα των βασιλέων και αυτοκρατόρων, ως εκείνην την στιγμήν αυτός να τους προσέφερε τους τίτλους και τα αξιώματα. Έπειδή δε οι περισσότεροι επισκέπται ησαν Άγγλίδες η εξήγησις έγινετο εις Άγγλικήν γλώσσαν, χωρίς άλλως τε να ύπάρχη καμμία άνάγκη, διότι τα όνόματα όλων ησαν γραμμένα εις τα πλάσια. Αφού κατά τον τρόπον αυτόν έτριγυρίσαμεν τέσσαρες πέντε σάλες, εύρέθημεν

εις το σημειον, από το οποίον είχαμεν άνχωρήσει. Ο ύπηρέτης έλειδίωσε την τελευταίαν θύραν, άνήγγειλεν ότι η ιδική του εργασία έτελείωσε και ότι άλλος θα μας παρελάμβανε δι' άλλο διαμέρισμα. Αυτός έστάθη εις την θύραν και έμάζεσε κορώνες.

Η ιστορία αυτή επανέληθη τρεις τέσσαρες φορές και ήμεις εφεύγαμεν, χωρίς να έχη τελειώσει ο γύρος. Διὰ κάθε διαμέρισμα ίδιος ύπηρέτης συνώδευε τους επισκέπτας, ο οποίος πάλιν έλάμβανεν άλλες κορώνες. Η χρηματολογία αυτή δεν έμεινε διόλου το ένδιαφέρον του αγαθού κόσμου των ταξειδευόντων, οι οποίοι εθαύμαζαν διαρκώς και όπου ακόμη ούδεν ύπήρχε το αξιον θαυμασμού. Από όλας εκείνας τας αίθουσας, η του κυνηγιού επαρουσίαζε κάποιον ένδιαφέρον. Στολισμένοι γύρω γύρω οι ταίχιοι με όλα τα κέρατα των ελάφων και των αιγάγων και των δορκάδων, τας οποίας οι βασιλείς και οι πρίγκηπες είχαν φονεύσει εις τα διάφορα κυνήγια, με χρονολογίας και όνόματα, τα οποία εφθαναν μέχρι του Ι Όσκάφ, του συναγωνιστού του Μεγάλου Ναπολέοντος. Τα δέρματα των ζώων όλα ταριχευμένα, όλα θαυμάσια διατηρημένα, ως να συνελήθησαν μόλις πρό όλιγου, τόσον στιλπνά και ζωηρά είναι το τρίχωμά των, τόσον τελείως ζωντανεύουν με τα μάτια των τα φοβισμένα με τας κινήσεις των τας φυσικάς. Μία άρκτος μαύρη, με γούναθ θαυμασίαν, με ακτινοβολίας έβένου, με κάτι το εξόχως μεγαλοπρεπές. Βασιλική, είπε, κάποιος και πράγματι το ζώον ητο αξιον του τίτλου. Εις την αίθουσαν αυτήν πλουσία συλλογή φωτογραφιών όλων των πριγκήπων με ένδυμασίας κυνηγετικάς, ως και των δασών και τοπίων εις τα οποία συνελήθησαν τα αξιολογώτερα από τα έκτεθειμένα ζώα. Ένα είδος μουσειού πρωτοτύπου, με τα ζώα των πάγων, με της άγριόπαπιες των παγωμένων λιμνών, με τα πουλάκια τα πολύχρωμα των φιδό, τα οποία μαζεύονται εις χιλιάδες και όλα μαζή πετούν από το ένα εις το άλλο νησάκι, η από του ενός εις τον άλλον βράχον. Και μέσα εις τον κόσμον αυτόν των άγρίων ζώων και των έξωτικων όρνέων, οι συμπαιθείς μορφαί των χαϊδευμένων της τύχης, οι οποίοι άψηφούν τους πάγους και τας καταιγίδας, και ρίπτονται μέσα εις την ανεμοζάλην των στοιχείων διὰ να πηλαίσουν και να νικήσουν και να ύποτάξουν και τα θηρία ακόμη.

Μετά την αίθουσαν του κυνηγιού εισήλθαμεν εις το boulevard της βασιλίσσης. Ένα ιαλονάκι όλως διόλου οικογενειακόν, όλως διόλου intime με τας οικογενειακάς εικόνες και φωτογραφίας, με τα μικρά μυρία τίποτε, με τα οποία τόσον αγαπώμεν να περιστοιχιζόμεθα όλοι οι γυναίκες, χωρίς να είμεθα ούτε βασιλίσσαι, ούτε πριγκήπισσαι. Το γραφειόν της, τα χαρτιά της, μικρά θήκαι βιβλίων, ίσως το βιβλίον της με την σελίδα σημαδευμένην ακόμη, όπως την είχαν άφίσει πριν να φύγη διὰ την έξοχόν. Τέλος η ζωή η ιδιαίτερα της βασιλίσσης, θερμή ακόμη μέσα εκεί, με τα άπόρητά της και τας μικράς άδυναμίας της και τας μαnίας της και τας αισθηματικότητάς της και τους πόνους της, όλα αυτά, γυμνά, έκτεθειμένα εις την άδικαιρον περιέργειαν τώσων ξένων και άδικάφρων ανθρώπων. Πτωχά βασιλίσσαι

Και όταν ακόμη έχετε όλας τας ευτυχίας, πάλιν δεν αποζημιώνεσθε αρκετά, διὰ την ζωήν αυτήν των τύπων και των συνθηκών και της δημοσιότητος, εις την οποίαν καταδικάζεσθε εν ύψω φέρετε το βάρος των χρυσών σας δικημάτων.

Δεν ήθέλησα να ιδώ τίποτε πλέον. Πάντοτε εύρισκα τας επισκέψεις αυτές των παλατιών έντελώς άνοήτους. Από την στιγμήν αυτήν τας εύρισκα και πολύ άδικαιρούς. Έσπεύσαμεν να φύγωμεν. Αίφνης είχαν έκραγή έξω φοβερά καταιγίς και ο καυμένος ο μαύρος της δοκτορίας μας θα έπλεε μέσα εις το νερό. Έως όπου να εύρωμεν τον δρόμον μας, υπεφέραμεν πολύ. Όπως το παλάτι άποτελείται από τέσσαρας πτέρυγας με μίαν απέραντον αυλήν εις το μέσον και με περιούλια έξω, έντελώς όμοιόμορφα, ητο άδύνατον να εύρωμεν την είσοδον από την οποίαν είχαμεν έλθει. Έπερνούσαμεν στοάς απέραντους, εύρισκόμεθα εις μεγάλη ύπόστεγα, επερνούσαμεν από αυτά εις άλλας πάλιν στοάς, χωρίς κανέν πρακτικόν αποτέλεσμα. Επί τέλους μετά περιπλάνησιν τριών περίπου τετάρτων, άντικρύσαμεν την άμαξαν και τον άμαξηλάτην μας εις κακήν κατάστασιν. Το καυμένο το άλογο, αν και ητο σκεπασμένο με τον μουσκά του, όμως τα νερά του έτρεχαν από παντού, όπως άλλως τε και εις τον άμαξηλάτην.

Έπιηδήσαμεν όπως όπως εις την πλημμυρισμένη άμαξαν, με τους κατάρρακτας του ουρανού ανοιγμένους επάνω μας και νυθύνθημεν εις το σπιτι, όπου νέα μας έπερίμενεν έκπληξια. Το προσωπικόν όλόκληρον είχε στασιάσει και άπεργήσει.

Οι ύπηρέται

Ίδου τί περίπου είχε συμβή. Δύο από τους ύπηρέτας ησαν Φιλανδοί, δηλαδή άνθρωποι ζυμωμένοι με τας περι ίσότητος νέας ιδέας, και μέλη διαφόρων ύπηρετικων συλλόγων. Την ήμέραν εκείνην, φαίνεται, είχε διοργανωθή κάποις έορτή εις ένα από τους συλλόγους αυτούς και το προσωπικόν έζήτησε την άδειαν να παρευρεθί. Η δοκτορίνα ήρνήθη. Το προσωπικόν επανεστάτησε. Η δοκτορίνα έμεινεν άπαθής και άδιάφορος. Η Άλεξάνδρα, η ύπηρέτρια της ιδιαίτερας ύπηρεσίας μας επαρουσίασθη ένθεδδυμένη πολυτελέστατα και με σχήματα και με μισά γερμανικά μας άνήγγειλεν ότι όλον το απόγευμα θα έχόρευε. Ητο εξαίρετικώς ευτυχής.

Και πράγματι το απόγευμα εκείνο όλοι οι ύπηρέται έχόρευσαν, διεσκέδασαν και έπέστρεψαν άργά την νύκτα. Φαίνεται ότι τον χειμώνα το πράγμα επαναλαμβάνετο συχνότερα και ότι οι ύπηρέτρια έχουν φορέματα νεκολετέ, ένδύονται και καλλωπίζονται ως κυρία και πηγαινουν εις συμπόσια και χορούς σχεδόν μίαν φοράν την έβδομάδα.

Όλοι οι κάτοικοι του ξενοδοχείου ύπηρετήθησαν την ήμέραν εκείνην, όπως ήμπορεσαν. Την επάυριον το πρωί όλοι εύρίσκοντο εις τας θέσεις των, αν και η δοκτορίνα είχαν άποπειραθί εν τώ μεταξύ να τους αντικαταστήση. Αλλά κανέν μεσσιτικόν γραφειόν δεν είχε να δώση ύπηρέτας τας ώρας αυτές του χορού.

Όλοι έχόρευαν. Η γειτονεία αυτή με την Ρωσίαν μας ίκάμνει άνω κάτω, μου έλεγεν η δοκτορίνα φιλοσοφικώτατα.

μπέρ, ό Λεκόντ δέ Λίλ, ό δέ Έρεδιά, όλοι οι φίλοι της κυρίας Ίουδιθ Gautier όλα τα μεγάλα αυτά πνεύματα των οποίων τα έργα, μάς εκκινούν να ζήσωμεν, εύρίσκονται εκεί και φαίνονται ως να μάς δέχονται, παρόντα εις το πνεύμα εκείνης, ή οποία εκφράζει την σκέψιν αυτήν λέγουσα : «Είμαι έκτοπισμένη τώρα, όλοι οι ιδικοί μου απέθανον !»

Εις την μεγάλην πολυθρόναν της από κόκκινο πετάσι, κάθεται. Φορεί φόρεμα κινέζικου σχήματος με μινίκια πλκταιά... Ένας μικρός γάτος με πράσινα μυστηριώδη, φανταστικά και ώραία μάτια, καθισμένος εις το επάνω μέρος της πολυθρόνας φαίνεται σαν να είνε καμωμένος από κινέζικην πορσελάνη.

«Είμαι άγρία, επαναλαμβάνει ή κυρία Gautier, ζώ μέσα εις το σπίτι σαν μέσα εις χαρέμι !...» Και πόσον κλλά την έννοουμέν ! Όταν έχει κανείς όλας τας απολύσεις τας οποίας δίδει ή ανάμνησις έκλεκτών φίλων, ό συγχρωτισμός με το χυδαίον πλήθος δέν είνε δυνατόν παρά να τον κάμη να υποφέρει.

Η κυρία Ίουδιθ Gautier είνε έρημίτης. Αν και έχει κλίσην διά το θέατρον, ή αποστροφή της διά τον κόσμον την εμποδίζει να άφοσιωθή έντελώς εις αυτό. Διά την αίτίαν αυτήν της άρέσουν οι μαριονέτες. Μικρά πράγματα τα όποια

υπακούουν, τας κατσκευάζει κατά την φαντασίαν της, την επιθυμίαν της, μεταχειρίζεται αυτές όπως θέλει, και τας κάμνει να έκτελουν τα άριστοεργήματα του διδασκάλου, όπου δέν υπάρχουν πλέον. Τούλάχιστον εις το θέατρον αυτό, δέν υπάρχει διευθυντής ένοχλητικός, κοινόν το όποιον δέν έννοει, δέν υπάρχουν πικρατόναι . . .

Διά να διασκεδάξη συνθέτει χορούς, μελωδίας. Πράγμα παράδοξον ! το να γραφή μυθιστορήματα την ένοχλει, δέν άποφασίζει να κάμη αυτό, παρά διότι έχει πολύ μεγάλην ευκολίαν. Κατά το παράδειγμα του πατρός της έτοιμάζει τό έργον εις τό κεφάλι της και όχι εις τό χαρτί. Πολύ νέα άκόμη έγραφε υπό την επίτροήν των περιστοιχούτων αυτήν οι όποιοι την προσετοίμαζαν διά την φιλολογίαν. Εις ηλικίαν 13 έτων έγραψε τό, πρώτον άρθρον το όποιον της έπλήρωσαν. Πόσον ήτο υπερέφρωνος διά τοϋτο ! . . . Έπειτα την ήλυσε ή Άνατολή, έμελέτησε τας γλώσσας, τας παραδόσεις, περικυκλομένη από ματαρινούς και σοφούς . . . Γνωρίζει όλην την Ευρώπην, και ούδέποτε έπηγε εις τα μέρη τα όποια περιέγραψε, τα όποια απομονώνει από τον άλλον κόσμον, ως τό ξεκαχρισμένον ύλικόν της τέχνης της.

Κανείς δέν άγνοει τό έργον της περιβάλλει τό όνομα Gautier, τό τόσον ήδη λαμπρόν, με φωτιστέφανον ώραίου-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Ο ΑΠΩΛΕΣΘΕΙΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Μίαν φοράν, εις τον ύπνον μου, μου επαρουσιάσθη μία όπτασία ή όποια έμοιαζε με γυναικα έτοιμήν να υπάγη εις χορόν—τά περά της άπεμιμούντο μουσουλίνες άφράτες—άμέσως έννόησα ότι ήτο Άγγελος.

— Καλέ άγγελε, της είπα, ποία είνε ή αίτία ή όποια σε έφερε εις τό θυμάτιον αυτό, όπου άκόμη υπάρχουν τόσαι άμαρτωλαί άναμνήσεις, αι όποιαι βεβχίως δέν είνε εύχάριστοι διά την άγνότητά σου ;

Ο άγγελος άπήντησε :

— Σε άπαλλάττω από την φροντίδα να μου δώσης και συμβουλίας. Όταν οι όμοιοι μου και εγω εισερχόμεθα εις τας κατοικίας, γνωρίζομεν τί πρέπει να κάμωμεν. Και μη βρασανίζεσαι περισσότερον να μάθης ένεκα τινός άρετής; έγινες άξιος της επισκέψεως μου. Παντοδύναμοι καθώς είμεθα, από ιδιοτροπίαν, εύνοουμέν καμμίαν φοράν έκείνους οι όποιοι φαίνονται τό όλιγώτερον άξιοι της εύπλαγγίαις μας; και ή παντοδυναμία έχει και εκείνη τας φαντασιοπληξίας της.

Εσιώπησα, και δέν είπα πλέον λέξιν, μη αισθανόμενος δυνάμεις να φιλονικήσω με μίαν όπτασίαν, ή όποια μάλλιστα ώμοίαζε τόσον τελείως με νέαν γυναικα.

— Ηλθα, επανέλαβεν ο Άγγελος, διά να σε έρωτήσω αν θα σου ήρθε ν' ανέθης εις τον Παράδεισον, κατ' ευθείαν, χωρίς να περάσης από τας ματαίας διατυπώσεις του θανάτου και της κηδείας.

Έννοειτε, βεβχίως ότι μία ταυτότη πρότασις μου ήτο πάρα πολύ εύχάριστος; είχα πάντοτε άπειρον επιθυμίαν να θαυμάσω το μεγαλείον του ούρανού. «Ας φύγωμεν άμέσως» επώναξα. Μόλις είχα τελειώσει τας λέξεις αυτές, και ένα τριανταφυλλι σύννεφο, εις σχήμα άερόστατου κατέβηκε μέσα εις την κάμαρά μου, από το μισσανοιχθέν ταβάνι ή άποκάτω κρεμασμένη βρακούλα ήτο άρκετά μεγάλη ώστε να χωρηθώ δύο άνθρωποι και ήτο καμωμένος από ένα σύμπλεγμα ακτινών. Μόλις έκαθήσαμεν ο άγγελος και εγω : «Αφήστε το» είπεν εκείνος, άπευθυνόμενος εις άσράτους ύπνρέτας, και άρχισαμεν ν' ανεβάνομεν με μεγάλην ταχύτητα εις τα έργμα κυανή ύψη, τα σκοτεινά την ώραν εκείνην.

II

Ένώ αι κατοικίαι των ανθρώπων έχανοντο εις τό σκότος, όσον έξηκολούθει ή άνάστασις μας, και αυτά τα βουνα ήρχιζαν να φαίνονται ως μακρυνά σημεία :

— Όρκιέ μου άγγελε, ήρώτησα, ο Παράδεισος είνε αλήθεια τόσον θαυμάσιος όσον τον φανταζόμεθα εις τας όνειροπολήσεις μας; Πίς μου, ω θεε! οδηγέ μου ! περιγράψε μου τα θαύματα τα όποια μέλλω να ιδω, τας χαράς τας οποίας μέλλει ν' απολαύση ή ψυχή μου.

Ο άγγελος μου άπήντησε :

— Δέν υπάρχουν λέξεις εις την ανθρώπινον γλώσσαν, (την μόνην γλώσσαν την όποιαν άκόμη δύνασαι να έννοήσης) αι όποιαι να δύνανται να έκφράσουν τα διαρκή θαύματα της χαράς του Παράδεισου. Και τότε άκόμη όταν θα κατορθώσης να φαντασής το θαύμα ενός κήπου του όποιου το έδαφος θα έχη τό χρώμα και την διαφάνειαν του καλοκαιριου ήλιου, όπου όλα τα άνθη θα είνε παρθένοι λευκότεραι και άγνώτεραι από τα κρίνα, μέσα εις τον όποιον ο άέρας θα είνε γεμάτος από όλα τα άρώματα, και τότε άκόμη το όνειρόν σου θα διαφέρη από την πραγματικότητα, όσον μία μαύρη χειμερινή νύκτα, από μίαν πρωίαν του Άπριλιου ! Και έκείνο το όποιον είνε άκόμη δυσκολώτερον να σε κάμω να προαισθανής, είνε ή άτελείωτος χαρά, ή όποια θα σε περιβάλλη και θα σε κυριεύση όλόκληρον, μόλις διέλθης το θεϊόν κατώφλιόν, μόλις γίνεις μία από τας άγνάς φύλας του άσβέστου πυρός.

Οι λόγοι οϋτοι ήσαν άρκετοι διά να διπλασιάσουν την άνυπομονήν μου. «Ας βιασθώμεν ! ας βιασθώμεν !» είπα. Άλλά παρετήρησα ότι το άερόστατον,—είχαμεν ήδη φθάσει ύπερνωον των πρώτων άστρων,—δέν ανεβάνει πλέον, άλλ' έμενε ακίνητον εις το μέσον του άπειρου.

— Ω ! τί συμβαίνει; επώναξα.

— Έννοώ τί είνε, είπε ο άγγελος, είσαι πολύ βεβχός.

Έπειδή δέν είχα προφθάσει να ένδοθώ διά το διά μέσου του άπειρου ταξείδιον, δέν είχα τίποτε να πετάξω διά να μείνω ελαφρότερος.

— Αυτό, είπεν ο Άγγελος, ο όποιος έννόησε την σκέψιν μου, αυτό δέν θα έχρησιμει εις τίποτε. Το βάρος το όποιον εμποδίζει την άνύψωσιν μας, δέν είνε βάρος ύλικόν. Έάν θέλης ν' ανέλθης, πρέπει να

περον. Ο θρίκμβος των «Πριγκηπιστών του έρωτος» έρχεται να προσθέση άκόμη κατι νέον εις την δόξαν της.

Και όμως πολύ ματαία ή δόξα αυτή ! . . . Την έσπέρν της πρώτης, όταν έχειροκροτειτο από το κοινόν και έδοξάζετο από όλόκληρον το Παρίσι, το όποιον τον τάλαντόν της κατέκτησε, ή Ίουδιθ Gautier εδιάβαζε και πάλιν τα γραμματα του [Flaubert, του γέρου και τιμομένου διδασκάλου της.

«Ας κλείσωμεν την πόρταν μας, ας ανέλθωμεν εις την κορυφήν του φιλιδισένιου πύργου μας, εις την τελευταίαν βαθμίδα, όσον δυνατόν πλησιέστερα εις τον ούρανόν. Κάνει κρύο καμμιά φορά, δέν είνε αλήθεια ; . . . Άλλά τί μάς ενδιαφέρει ! Βλέπομεν τα άστρα να λάμπουν λαμπρότερα και δέν ακούομεν άλλας φωνάς».

(Germanie - Albert Dulac.)

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΕΚΛΟΓΑΣ ΕΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Αι Γερμανίδες έλαβαν ενεργότατον μέρος εις τας τελευταίας εκλογάς. Διά συνθηροίσεων, προκηρύξεων και πολιτικών λόγων ειργάσθησαν μακρινώς ύπερ των ύποψηριών, οι

ελευθερωθής, από τας φιλοδοξίας, από τα όνειρα της δόξης τα όποια σε βρύνουν διά τον κάτω κόσμον.

Βεβχίως μου έκόμιστε πολύ να υπακούσω εις τας συμβουλίας του οδηγού μου. Ποιος ποιητής δέν κρατεί εις τας χαμμάρας του ; εις τον θαυμασμόν και συναρκασμόν του πλήθους, εις τους ύμνους του όμοίου του ; Άλλ' ή επιθυμία του Παράδεισου ήτο δι' έμε μεγαλειότερα από κάθε άλλην επιθυμίαν. Άποφασισμένος έβριψα προς την γην την υπεργράνειαν μου, τας ελπίδας μου διά την δόξαν και διά τα πλούτη, και το άερόστατον, το καμωμένο από ένα τριανταφυλλι σύννεφο, μόλις έμεινε ελεύθερον από το βάρος αυτό, άρχισε ν' ανεβαίνει με ταχύτητα μεγάλην προς τα ύψη.

III

Αν και ήμειθα πολύ μακράν άκόμη από το θαυμάσιον Σέλας, ένα γλυκύ και λευκό φως με περιέλουε και με εύχαιε. Είχαμε εξέλθει από τα σκότη της γης; έκεί ήρχιζε ο αληθινός ούρανός. Μέσα εις ένα φως το όποιον έφάνητο σαν λυομένος άργυρος, μάλλιν, ώχραϊ όπτασίαι έπερνούσαν σιωπηλώς, και ο άέρας των πετρώγων των μου έχάιδε τα μαλλιά και το μέτωπον, με ούρανιον θωπέϊαν, ο άέρας τον όποιον άνέπνεα με έμεθες. Ω ! τί είδους λοιπόν μέθη θα με καταλάβη μετ' άλλων μέσα εις τον Παράδεισον ; άρου τώρα όπου εύρίσκουμαι άκόμη τόσον μακράν έγω καταληθθη από ταυάτην γοητείαν ;

Άλλά παρετήρησα μετά λύπης, ότι το άερόστατον έπαυσε και πάλιν ν' ανεβαίνει.

— Έννοώ, είπεν, εκ νέου ο άγγελος, είσαι άκόμη πολύ βεβχός.

— Δέν άφησα όλας τας φιλοδοξίας μου, όλα τα όνειρά μου ;

— Να ! άλλ' εις το βάρος της ψυχής σου έχεις άκόμη την άναμνησιν των ανθρώπινων έρώτων, και αυτό είνε το όποιον με τραβξ προς την γην.

Πώς και σάς ώραία όνειρα, αλησιμόνητοι άναμνήσεις, πρέπει να σας χάσω ; Το λοιπόν ! διά να γείνω άξιος να μεταβώ εις τον παράδεισον, παραδέχομαι και την σκληράν αυτήν θυσίαν, και έβριψα προς τα σκότη της γης όλας τας γλυκειάς αυτές άναμνήσεις, και άμέσως το άερόστατον ήρχισε ν' ανεβαίνει προς τα ύψη με ένα είδος χαράς.

όποιοι άνεγράψαν εις το πρόγραμμά των το δικαίωμα της ψήφου της γυναικός.

Η Φραγκφούρτη, μία από τας δημοκρατικώτερας πόλεις της μεσημβρινής Γερμανίας, εξέλεγη σκοπίμως ως κέντρον των γυναικείων ενεργειών, διότι κατά τας τελευταίας δημοτικές εκλογάς εις το διαμέρισμα τοϋτο είχε διατρανωθη περισσότερο ή γυναικεία δύναμις.

Ο ύποψήφιος της δημοκρατικής μερίδος, ή μάλλον του λαϊκού κόμματος, ύπεστηρίχθη από τας γυναικας. Αι πολιτίδες της παλαιάς αυτοκρατορικής πόλεως άπέδειξαν πώς ειξεύρουν να εργάζωνται εις τον πολιτικόν άγώνα. Περιήγαγον ανά την πόλιν τούς πολιτικούς καταλόγους των και τόσον επιτυχώς ειργάσθησαν, ώστε το άποτέλεσμα υπήρξεν ικανοποιητικόν.

Προσεκάλεσαν εκ Παρισίων την δα Katha Schirwacher μίαν φανατικήν προπαγανδίστριαν του γυναικείου ζητήματος, διά να εκθέση και αναπτύξη το πρόγραμμά της, και θέση τας βάσεις της συνεργασίας μετά των πολιτευομένων άνδρων. Οι άρχηγοί των δύο μερίδων προσήλθαν μετά των ισχυροτέρων όπαδών των εις την γυναικείαν διάσκεψιν, υπέβαλαν τα προγράμματα των, έδωκαν γραπτώς τας ύποσχέσεις των και ο περισσότερα ύποσχθεεις δημοκρατικός κ.

IV

Ω θέαμα άφάνταστον ! Είδα, είδα τέλος τις διαμαντέιες πόρτες της θαυμασίας κατοικίας. Ο Παράδεισος ήτο έκεί, από επάνω από ήμάς, τόσον πλησίον, και σχεδόν έβλεπα το λαμπρόν φως του. Και μακρότερα από τας άνοικτάς θύρας, έθαύμαζα κάτω από τα διαφανή φύλλα τα καμωμένα από χιόνι, τα λάμποντα άστρα, και μέσα εις την λαμπρότητα αυτήν έβλεπα να περνούν τα ζεύγη των άγγέλων. Ω ! έκστάσεις των άγγελικών γάμων, άτελείωτων φίλημα χειλέων πάντοτε άγνων, θα σής γνωρίσω και εγω, θα φθάσω και εγω εις τον τόπον της παντοεινής χαράς.

Άλλά άφηνεσ παρετήρησα ότι το άερόστατον, τόσον πλησίον εις την θείαν πόρταν δέν ανεβαίνει πλέον και με κατέλαβε μαύρη απελπισία.

Και όμως επώναξα, μήπως όλα δέν τα άπαρηγόηθη. Τίποτε, τίποτε πλέον δέν μου μένει το όποιον να με συνδέη με την γην.

— Είσαι πολύ βεβχός άκόμη, είπεν ο Άγγελος, διότι σου μένει άκόμη . . .

— Τι λοιπόν ; είπα άνήσυχος.

— Σου μένει εις το βάρος της ψυχής, πλέον βελειά και από τας φιλοδοξίας και τας γηνους επιθυμίας, σου μένει ή άναμνησις μιζς μικρής κόρης, όχι ώραίας, ή όποια σου ήρνήθη τα χειλή της, μία βραδεία μέσα εις το δάσος, όταν ήσουν δέκα έξ έτών. Έμπρός και το βάρος αυτό καθώς και τα άλλα ρίξετο εις την γην. Κύτταξε πώς λάμπει ο Παράδεισος !

Άλλ' είπα, «Οχι !»

Τότε με ένα κίνημα θυμού ο άγγελος με άφησε να πείσω διά μέσου του άπειρου εις τα μαύρα σκότη της γης, έκπληκτος, φοβισμένος, μισοπεθαμένος ίσως—ετύχησ όμως διότι είχα την δύναμιν να κρατήσω την ενθύμησιν της αγαπητής μικρής, ή όποια μου ήρνήθη τα χειλή της, μία βραδεία μέσα εις το δάσος, εις το όποιον όμως ποτέ δέν έπαυσε ν' άνθίζη ή άγριοτριανταφυλλιία των πρώτων έρώτων μου.

(Catulle Mendès)

Oeser έτυχε τής συμμαχίας και συνδρομής των.

Ο λόγος, τον όποτον επί τή ευκαιρία ταύτη εξεφώνησεν ή δις Schirwacher ήτο ώραιότατος άλλλ και πολύ δριμύς. Έπαρουσίασε τήν γερμανίδα γυναίκα πικραγωνισμένη και πικρημελημένη και από τή κράτος και από τας τοπικας άρχας. Είς τή γραμματτα, είπεν, σχολεία πικροῦ δια τή άρρενα και άραιότατα δια τή κορίτσια. Έπί έκκτον δημοδιδασκαλισσών, ένενήντα έπτά διδάσκουν άγόρια και τρεΐς μόνον κορίτσια. Έπετέθη δριμύτατα κατ' τών νομοθετών, τών φιλοσόφων και τών πολιτευομένων έν γένει. Οί πολιτευόμενοι, είπεν, έπειδή εκλέγονται μόνον από άνδρας, δέν δίδουν λόγον, άλλ' οὔτε φροντίζουν πικρ' περι τών άνδρών μόνον. Δι' αυτό αί γυναίκες, άπεφάτισαν νά επέμβουν τήν φροσν αυτήν και νά συνδράμουν μόνον εκείνους, οί όποιοι θά ταις ύπέσχοντο ρητώς, κατηγορηματικώς, συστηματικώς, τί έννοούν νά κάμουν δια τής γυναικας. Διήλθεν έπειτα όλας τας άντιρρήσεις τών αντιφρονούντων πρὸς τήν γυναικειαν ψήφον και κατέληξεν εις τήν ούσιωδεςτέραν, εις τή ότι δηλ. αί γυναίκες δέν γίνονται στρατιώται. Άλλά γίνονται μητέρες και είναι τοῦτο ύπηρεσία, εις τήν όποιαν οί άνδρες δέν ήμπορουν καθόλου νά τας άναπληρώσουν.

Και έτελείωσε τον λόγον της: Πλησιάζει, είπεν, ό καιρός, όπου ή γυναίκα δέν θά λέγη πλέον ως εις τήν κωμωδίαν του Kleist, κύριε μου και αυθέντα μου, άλλλ, άγαπητέ μου φίλε και σύντροφε, πάμε νά ψηφίσωμεν.

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

Η Χειραφετημένη και ή Μάγισσα είναι τή δύο πρώτα έργα τής υπό τον τίτλον: Τά Βιβλία τής Αύγης τριλογία τής κ. Καλλιρρόης Παρρέν.

Είς τή μυθιστορήματα αυτά μελετ'ται και εικονίζεται ή γυνή τής παλαιας ανατροφής έν συγκρίσει πρὸς τήν γυναίκα του Νέου Κόσμου, τήν ανατρεφομένην με τή πρακτικόν πνεύμα και τήν όρθήν του προορισμού της ως ανθρωπίνου όντος αντίληψιν.

Είς τήν «Χειραφετημένην» περιγράφονται ό βίος, τή ήθη και ήθιμα τής Κων/πόλεως, εις τήν «Μάγισσαν» ό βίος των Αθηνών κατ' τας ήμέρας των Ολυμπιακών άγώνων. Και τή δύο συγκινούν, συγκλονίζουν, τέρπουν και διδάσκουν. Ανατέμνουν τήν γυναικειαν καρδίαν και δίδουν πλήρη ιδέα των πλεονεκτημάτων τής νέας επί τής παλαιας ανατροφής.

Έκαστον εκ των βιβλίων τούτων αποτελείται από 400 περίπου σελίδας και τιμ'ται δια τας εΑθήνας δρ. 3, δια τας επαρχίας 3,50 και δια τή εξωτερικόν 3 φρ. χρ.

Π'ασα αίτησις απευθύνεται πρὸς τήν κ.Κ. Παρρέν, όδ. Πανεπιστημίου, 27 Αθήνας και συνοδεύεται από του αντιτίμου.

ΜΗΤΕΡΕΣ! ΕΣΤΕ ΣΚΕΠΤΙΚΑΙ

Μην κάμνετε χρ'ησιν δια τήν κόμην σας και τήν των τέχνων σας ή μόνον του γνησίου ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ ΗΑΗΝ άντισηπτικου και άναγεννητικου, Πωλείται εις άπαντα τή Φαρμακεία, μυροπωλεία κ.τ.λ. Αποθήκη F. Vibert, Lyon (Γαλλία).

ΤΑ ΚΡΙΣΤΟΦΛ ΣΑΣ

Τελευτιώς με τήν μόδον των λευκών μεταλλων τή σερβίτσια κριστόφλ είχαν όλίγον λησμονηθή. Ότι είναι τή πολυτιμότερα και τή αιώνια, τή κληροδοτούμενη από τήν γιγαν εις τήν έγγονήν είναι άκμωσιβήτητον. Τώρκα δέ με τήν πτώσιν του συναλλάγματος είναι προσιτά εις κάθε βελάντιον. Μίαν ώραίαν και πλουσίαν συλλογήν τοιούτων σερβίτσιων τραπεζιου είδωμεν εις τή Χρυσοχοσειον II. Τζίνη, επί τής όδου Έρμου άρ. 78. Τή συνιστώμεν θερμώς εις τας μητέρας δια τή νυμφικα κίνιστρα των κοριτσιών των και ως δώρα ακόμη πρὸς συγγενείς και φίλους μελλονόμεους.

Άλλως τε εις τή κατάστημα Τζίνη ήμπορουν οί έτοιμαζόμενοι δια νοικοκυρεϊό νά προμηθευθουν και χρυσά και άδαμάντινα κοσμήματα και σερβίτσια γλυκου και τσιαιου και bibelots σαλονιών και γραφείων και ώρολόγια και βάζα. Όλα είναι ώραία και κομψά και κατ' έξοχήν ευθηνά, ευθηνότατα.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΜΑΥΡΙΚΟΥ

Όδος Σταδίου άρ. 11

Είμαι έν από τή αρχαιότερα και άριστοκρατικότερα φαρμακεία των Αθηνών, εξυπηρετοῦν ακριβώς και τήν εκλεκτοτέραν τάξιν τής πρωτεύουσας. Είμαι ίσως τή μόνον, τή όποιον εκ των πρώτων φέρει εξ Ευρώπης, όλα τή νεώτερα specialités, τή πλέον σπάνια και τή πλέον δυσεύρετα των όποιων έχει άποδειχθει ή ωφέλεια και δι' ών εξυπηρετει ιδιαίτερω τούς πάσχοντας.

Νύκτα και ήμέραν άνοικτόν τή φαρμακείον Μαυρίκου, παρέχον π'αν φάρμακον εις άριστας ποιότητας, και έχων γενικην αποθήκην μεταλλικων και αλκαλικων νερών, έντελώς προσφάτων, με πλουτον διακοσμήσεως είναι σωστόν Άσκληπειον υπό τήν κυρίαν τής λέξεως σημασίαν και έν από τή ώραίότερα στολίσματα τής όδου Σταδίου

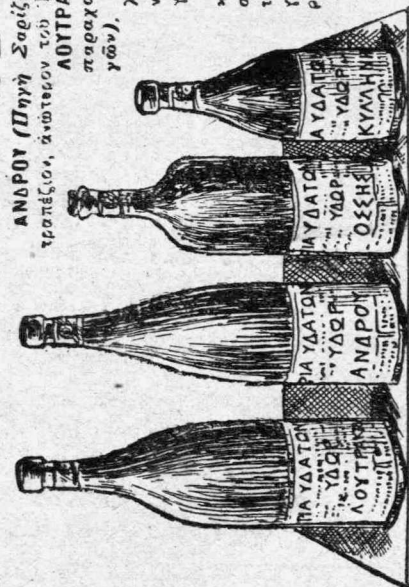
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΠΟΣΙΜΩΝ ΙΑΜΑΤΙΚΩΝ ΥΔΑΤΩΝ ΤΗΣ ΕΜΜΑΔΟΣ

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 300,000 ΔΡΑΧΜΩΝ

Κυριώτερος μέτοχος ή Έθνηκή Τράπεζα τής Ελλάδος

Υ Δ Α Τ Α

ΑΝΔΡΟΥ (Πηγή Σαείης) τή καλλίτερον επί τραπεζιου, ανώτερον του Έβριαν και Βισσφ. ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ. (Αποκλειστική παραχώρησις όλων των πηγών) κατ' τής φαρμακείας, λιθιάσεως, αέρφτισμοδ, νόσων των νεφρικών όργάνων ΚΥΛΛΗΝΗΣ (Αποκλειστική παραχώρησις) κατ' τήν παθήσεων των αναπνευστικων όργάνων, όσμητος, κατάρσων, δυσπεψιών, μητρικών παθήσεων κλπ. ΟΞΗΣ (ΣΤΑΓΕΣΙ) (Αποκλειστική παραχώρησις. Μοναδική πηγή εις τον κόσμον κατ' τήν γνώμην του Γάλλου Ακαδημαϊκου Γομπεν) αεριοῦχον, σιδεροῦχον, αλκαλικόν, τονωτικόν, κατ' τής αναμίας, χλωρώσεως, ανδρικής εξασθενησεως κτλ. Ψε επιτραπέσιον, ευφραντικόν.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ—Άριθμός 14

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φῶς ἀπὸ τὸ σκοτός.—Τὸ μακρῶν κρῖνον (μυθιστόρημα τῆς κ. Κ. Παρρέν).—Τὰ ρόδα τοῦ γαλανοῦ κήπου (μετάφρασις δὸς Εἰρήνης Νικολαΐδου.— Ἡ ἀντιστήσις (ὑπὸ δὸς Ἀνθῆς Βασιλειάδου, ἱατροῦ).— Πῖναξ τῶν περιεχομένων.

ΦΩΣ ΑΠΟ ΤΟ ΣΚΟΤΟΣ

Κάποιος ἄνεμος ἐλευθερίας καὶ προόδου ἔπνευσε τὰς ἡμέρας αὐτὰς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Βουλὴν.

Αἱ στερεοῦτοι ἀγορεύσεις περὶ οἰκονομικῶν ζητημάτων καὶ αἱ ἐπερωτήσεις αἱ μονότονοι καὶ πληκτικαί, αἱ ἀπὸ τῆς ὑπάρξεως τῆς Ἑλληνικῆς Βουλῆς συνεχιζόμεναι, παρεμερίσθησαν τὰς ἡμέρας αὐτὰς πρὸ τοῦ ζητήματος τῶν διδασκτικῶν βιβλίων.

Τὸ νὰ γίνῃ λόγος εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Βουλὴν περὶ βιβλίων, τὸ νὰ ἠλεκτρίσῃ τοὺς Ἕλληνας ῥήτορας τὸ ζήτημα αὐτὸ εἶνε ἤδη μία πρόοδος. Ἀδιάφορον, ἂν πρόκειται ἀπλῶς περὶ σχολικῶν βιβλίων καὶ ἂν ἡ συζήτησις περιστρέφεται εἰς τὰ θρακικὰ τῶν σχολείων, εἰς τὰ στοιχεῖα δηλαδὴ τῆς μορφώσεως καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Ἄν δὲν ἐγένετο ἡ ἀρχὴ ἀπὸ τὰ διδασκτικὰ δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ ἀποκτήσῃ ποτέ τις ἡ Ἑλλάς, οὔτε εἰς τὸ ἀπώτατον ἀκόμη μέλλον, βιβλία ὠραία καὶ σοφά, ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπου κανονίζουν τὴν θέσιν τῶν λαῶν εἰς τὴν κλίμακα τοῦ πολιτισμοῦ.

Τὰ βιβλία λοιπὸν τῶν σχολείων, βιβλία φορτωμένα ἀπὸ ἀμαρτίας δύω-τριῶν γενεῶν, βιβλία μωρὰ καὶ ἀνόητα καὶ ἀποτυφλωτικά, βιβλία ἄσχημα καὶ πρόστυχα καὶ ἠλίθια, ἐξέφυγαν διὰ μίαν στιγμὴν ἀπὸ τοὺς παιδικούς σάκκους καὶ ἀπὸ τὰ σχολικὰ θρακικὰ καὶ ἀπὸ τὰ ἐκδοτικὰ ράφια καὶ μετεφέρθησαν, ὡς ἔνοχοι ὑπερτάτων πνευματικῶν ἐγκλημάτων εἰς τὸ δικαστήριον τῆς Ἑλληνικῆς Βουλῆς.

Καὶ ἐξετέθησαν εἰς τὸ σεμνὸν καὶ αὐστηρὸν ἴδρυμα φουστάνελες ὄχι ἀπὸ ἐκεῖνες, ὅπου ἐδόξασεν οἱ ἀρματωλοὶ καὶ ἀπηθιανάτισαν τὰ ἐθνικὰ μας τραγούδια, ἀλλ' ἀπὸ ἐκεῖνες ὅπου ἐφεῦρεν ἡ ἀνήθικος φαντασίαι τῶν σχολαστικῶν ἐμπορίσμων τοῦ πνεύματος. Καὶ προσήλθεν ἡ Ἑλληνικὸτάτη Κύπρος καταρρακωμένη καὶ ἀγανακτοῦσα διὰ τὴν βεβήλωσιν τοῦ δοξασμένου ὀνόματός της. Καὶ παρέστησαν ὄρνιθες κκακρίζουσαι καὶ πετεινοὶ μὲ κομμένα πτερά, ἐκτελοῦντες καθήκοντα ἀκολούθων, καὶ ἀπεκκλύθησαν πόδι καὶ λευκὰ μονάδων, τὰ ὅποια ἐν τούτοις ἦσαν μαῦρα καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Βουλὴ ἔφριξε καὶ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον μὲ συστολὴν καὶ ἠσθάνθη ἀληθῆ ἀπελπισίαν διὰ τὸ κακὸν, τὸ ὅποιον ἔγινεν ἕως τῶρα, καὶ τοῦ ὁποίου τὴν εὐθύνην ἔφερε πρώτη αὐτή.

Φυσικὸν ἦτο πρὸ τοιούτων φανερῶν ἐγκλημάτων, πρὸ ταύτης δολοφονικῆς ἀποπειρᾶς κατὰ τῆς φυλῆς ὀλοκλήρου, ὅλοι οἱ βουλευταὶ νὰ ἀνγνωρίσουν τὸ λάθος των καὶ νὰ σπεύσουν εἰς ἐπανόρθωσιν τοῦ κακοῦ. Δυστυχῶς καὶ εἰς τὴν περίπτωση αὐτὴν ὑπῆρξαν οἱ ἀκούσιοι, ἴσως, ὑπερασπισταὶ τῶν βεβήλων καὶ οἱ συνήγοροι τῶν ἱεροσύλων. Ὑπῆρξαν οἱ ἐν τῇ

παραφορᾷ τοῦ λόγου δικαστρέψαντες τὸ ζήτημα, οἱ ὀμιλήσαντες περὶ πίστεως καὶ πατρίδος, ὡς νὰ μὴ ἐπρόκειτο καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη νὰ σωθῆ διὰ τῆς πνευματικῆς ἀναρθώσεως τῶν γενεῶν τῆς αὔριον. Εὐρέθησαν οἱ συνήγοροι τοῦ σχολαστικισμοῦ καὶ τῆς παρατάσεως τῆς πνευματικῆς καταστrophῆς τῶν Ἑλληνοπαίδων, οἱ ἐθελοτυφλοῦντες πρὸ τῆς πνευματικῆς στασιμότητος καὶ τῆς ἡμιμαθείας, ἡ ὅποια λυμαίνεται τὴν Ἑλλάδα τῶν ἄλλοτε σοφῶν.

Εὐτυχῶς ἡ πλειονότης ἡ μεγάλη, μὲ δύω τρεῖς ῥήτορας ἐπὶ κεφαλῆς, ἐπανεφέρει τὸ ζήτημα εἰς τὴν θέσιν του. Ὁ κ. Παναγιωτόπουλος ὑπῆρξε θαυμάσιος εἰς τὴν ἀγόρευσιν του. Ἡ δολοφόνος Γραμματικὴ ἡ ὅποια ἐφευρέθη τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς, καθ' ἣν τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα ἤρχισε νὰ δύνῃ, καὶ ἡ ὅποια τὸ ἐβύθισεν ἔκτοτε εἰς πυκνὸν σκοτός, εὔρε τὸν ἀνθρωπὸν τῆς εἰς τὸν σοφὸν καὶ εὐφραδέστατον ῥήτορα. Οἱ μαγειρευταὶ τῶν βρωμερῶν ἀφύων καὶ τῶν χρήστων καὶ χλούων θὰ ἐπαναστατήσουν βέβαια καὶ πάλιν. Ἄλλ' ὁ Ἑλληνισμὸς ὀλοκλήρης, ὁ ὅποιος ἐπὶ τέλους ἀντελήφθη περὶ τίνας πρόκειται, οἱ πατέρες καὶ αἱ μητέρες, αἱ ὅποιοι παρακολουθοῦν μὲ πόνον τὴν ἀγωνίαν καὶ τὰ μαρτύρια τῶν παιδιῶν των, θὰ ἐξεργεθοῦν διὰ νὰ δώσουν ἓνα καλὸν μάθημα.

Ἐὰν ἡμεῖς ἐμείναμεν τυφλοὶ καὶ ἐχάσαμεν ἔτη πολύτιμα εἰς μαρκασμὸν τοῦ μυκλοῦ καὶ τῆς παιδικῆς χαρᾶς, δὲν πρέπει νὰ μείνουν καὶ τὰ παιδιά μας. Τότε τοῦλάχιστον ἀπὸ τὰς Γραμματικὰς καὶ τὰς ἄλλας μωρίας μᾶς ἔσωζε, μᾶς ἀνεκούφιζε, μᾶς ἐπαρηγοροῦσεν ὁ σοφὸς Γερωστάθης τοῦ Λέοντος Μετᾶ. Τώρα ἔλειψε καὶ αὐτὸς καὶ ἀπεκλείσθη. Ὡς ἀνθρωπος τοῦ κόσμου καὶ Ἕλληνας σοφὸς ἀληθινός, δὲν ἠμποροῦσε βέβαια νὰ εὔρη χάριν ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἐμπόρους τοῦ σχολαστικισμοῦ.

Ἄλλὰ τὸ ἔργον τῆς Βουλῆς δὲν ἔληξε. Τὸ νομοσχέδιον τῶν διδασκτικῶν βιβλίων πρέπει νὰ διαδεχθῆ νομοσχέδιον τροποποιήσεως τοῦ προγράμματος, νομοσχέδιον διακρίσεως τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν ἀρρένων ἀπὸ τῆς τῶν θηλέων, νομοσχέδιον ἀνάλογον μὲ τὴν νέαν κατάστασιν τῶν πραγμάτων, καὶ μορφώσεως τοῦ διδασκτικοῦ προσωπικοῦ, νομοσχέδιον τὸ ὅποιον νὰ ἱκανοποιῇ τὸν διδάσκαλον, νὰ τὸν ἐξασφαλίσῃ οικονομικῶς, νὰ τὸν ἐξυψώσῃ κοινωνικῶς, νὰ τὸν θέτῃ εἰς τὴν θέσιν τοῦ πρώτου καὶ ἀπαραιτήτου παράγοντος τῆς ἀντικειμένης τῆς φυλῆς.

ΤΟ ΜΑΡΑΜΕΝΟΝ ΚΡΙΝΟΝ

Χλωμή, ἀδύνατη, μὲ τὰ μάγουλα βαμμένα ἀπὸ ἓνα ὑποπτο κόκκινον χρώμα, μὲ τὰ μάτια τὰ μαῦρα, τὰ μεγάλα, στεφανωμένα μὲ μαῦρον κύκλον, μὲ τὸ στόμα κλεισμένο εἰς ἓνα μειδίαμα παραπόνου ἢ Ἄννα Δώρου ἐκάθητο εἰς ἓνα παράθυρον τοῦ ξενοδοχείου τῶν Περιηγητῶν καὶ ἔβλεπε τὸν κόσμον, ὁ ὅποιος ἔτρεχεν εἰς τὸ προσκύνημα τῶν Ἐπιταφίων.

Ἦτο Μεγάλη Παρασκευή. Ἡμέρα ἀνοιξιότικη, συννεφιασμένη, μὲ οὐρανὸν στακτερόν, μελαγχολικόν, ἄν νὰ μετέχη εἰς τὸν πόνον τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου τοῦ Θεανθρώπου. Καὶ ἦτο μόνον ὁ οὐρανὸς μελαγχολικὸς μέσα εἰς τὴν ζωηρότητα καὶ τὴν εὐθυμίαν καὶ τὰ γέλοια καὶ τὴν χαρὰν, ἡ ὁποία ἔτρεχεν εἰς τοὺς δρόμους, ἀπλώνετο εἰς τῆς ἐκκλησίας, ἐσκορπίζετο εἰς τὰς ἐξοχὰς καὶ τοὺς ἀγρούς. Τὰ κορίτσια τῶν συνοικιῶν, ἡ μοδιστρούλες, αἱ ἐργάτιδες, ὅλη αὐτὴ ἡ ἀνοιξιὸς τῆς ζωῆς, στολισμένη, καλλωπισμένη, εὐτυχῆς, διότι εἶχεν ἔμπρὸς τῆς πέντε ἔξ ἡμερῶν ἐλευθερίαν καὶ ἀργίαν, μὲ τὴν πρόφασιν τοῦ εὐσεβοῦς προσκυνήματος, εἶχε χυθῆ εἰς τοὺς δρόμους, εἰς τὰς πλατείας, διψασμένη ἀπὸ διασκέδασις, καὶ ἐνοοῦσα νὰ ἀπολαύσῃ τὴν ἡμέραν αὐτὴν, μὲ κάθε ἄλλο τρόπον παρὰ μὲ δάκρυα καὶ θρησκευτικὴν κατόνυξιν.

Ἡ μοδιστρούλες ἄλλως δὲν εἶχαν ἄδικον. Ὁ Χριστὸς εἶχε βέβηκα ἀποθάνει καὶ μαρτυρήσει, ἀλλὰ τοῦτο δὲν τὸν ἠμύδιζε νὰ εἶναι θεός, νὰ εἶναι ἡδὴ εὐτυχῆς εἰς τὴν αἰωνιότητα, νὰ ἔχη ἐξασφαλίσαι μὲ τὸν θάνατον αὐτὸν καὶ κἀποικίαν εὐτυχίαν καὶ χαρὰν εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς δυστυχισμένους τῆς ζωῆς. Διὰ τὴν ἡλικίαν τῶν, εὐτυχία ἦτο ἡ ἐλευθερία, τὰ γέλοια, ἡ χαρὰ, τὸ καινούργιο φῶμα, τὸ ἔμορφο ἀνοιξιότικο καπέλλο τῶν ἑπτὰ δραχμῶν, τὰ λουλούδια ποῦ ἐστόλιζαν τοὺς ἐπιταφίους, τὰ χρυσὰ κερὰ ποῦ ἐπρόβλαλλον εἰς κάθε γωνίαν δρόμου, τὰ κόκκινα αὐγὰ ποῦ ὠμιλοῦσαν μίαν γλῶσσαν ἀγάπης εἰς τὰ ζωηρὰ καὶ φλογερὰ χρώματ' αὐτῶν, ἡ δάφνης καὶ ἡ μυρτιὲς καὶ ἡ σημάεις ποῦ

ἐσκέπαζαν τὴν πεζότητα τῶν μονόβηκων καὶ τῶν παντοπωλείων. Εὐτυχία ἦτο ἀκόμη τὸ τρελλὸν τρέξιμον ἀπὸ ναοῦ εἰς ναὸν, τὸ στρίμωγμα μέσα εἰς τὰ πλήθη, τὸ ἀντίκρουσμα τῆς μελαγχολικῆς μορφῆς τοῦ ἐσταυρωμένου, τὸ σῶμα τὸ θεῖον, τὸ ζωγραφισμένον ἐπάνω εἰς τὰ χρυσὰ βελούδα, τὸ πλέον μέσα εἰς τὴν ἀπαλότητα καὶ τὴν εὐωδίαν τῶν ροδοπετάλων, ἡ μορφή ἡ νέα, ἡ χλωμή, ἡ κερένια ἡ ὁποία ἐνεσάρκωνε τὴν ἀγάπην καὶ τὸν ἀλτρουισμόν καὶ τὴν ὠραίαν ἀρμονίαν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος. Εὐτυχία ἦτο ἀκόμη τὰ γλυκὰ λόγια, τὰ ὁποία θὰ ἤκουαν ἀπὸ τὰ ἔμορφα παληκάκια, ἀπὸ τοὺς νέους τῆς ἡλικίας τῶν, τοὺς συντρόφους τῶν τῆς καθημερινῆς βιοπάλης, ἀνάμεσα εἰς δύο φιλήματα τοῦ ἐπιταφίου καὶ εἰς δύο τρία σταυροκοπήματα ἔμπρὸς εἰς τὰς ἀγίας εἰκόνας, τὰς πλημμυρισμένας ἀπὸ φῶτα καὶ ἀπὸ κἀπνοὺς μοσχολιβάνου.

Καὶ τὴν εὐτυχίαν αὐτὴν τοὺς τὴν ἐχάριζεν ὁ Χριστὸς μὲ τὸν ὠραῖον αὐτὸν θάνατον, ὁ ὁποῖος εἶχε μίαν ἐπαύριον ζωῆς καὶ ἀναστάσεως, μὲ τὸν θάνατον ὁ ὁποῖος ἐκουφοροῦσε τὴν χαρὰν, καὶ τὴν ὠραιότητα, μὲ τὸν θάνατον ὁ ὁποῖος ἐγεννοῦσε τὴν αἰωνίαν ἐλπίδα.

Καὶ ἔτρεχαν τὰ κορίτσια εἰς ρεῦμα ἀτελείων τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ, ἀκολουθούμενα ἀπὸ συνοδείας παιδαρίων, νέων μαθητῶν τῶν γυμνασίων, ἐργατικῶν παιδιῶν, φοιτητῶν, νέων τεχνιτῶν. Ἐνας πόλεμος, μία ἐπίθεσις ἀπὸ ἐκπυροκορηθεῖς βαρελότων, ἀπὸ πηδήματα τρακῶν, μία βροχὴ ἀπὸ κομφορέτι, ἀπὸ πειράγματα, ἀπὸ λόγια ἀνόητα, μία συνομοσίαι

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΑ ΡΟΔΑ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟῦ ΚΗΠΟΥ

Τὴν ἡμέραν ὅπου ἔγινε δεκαπέντε ἐτῶν, εἶδε, ἐνῶ περπατοῦσε κοντὰ εἰς τὸν ποταμὸν ἕνα κήπον, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ περιεργότερος καὶ ὁ ὠραιότερος ἀπὸ ὅσους ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον· ἐκτὸς ὅτι ἐφαίνετο μέγας ὡς ὁλόκληρον τὸν κόσμον τὰ φυτὰ καὶ τὰ δένδρα ποῦ ἦσαν παραδόξα, διότι εἶχαν φύλλα χρώματος, ὅπως ὁ οὐρανὸς καὶ ἄνθη, τὰ ὁποία ὠμοιάζον μὲ τριανταφυλλιάς φλόγες· καὶ τὰ ἄνθη αὐτὰ ἦσαν τόσον ὠραῖα καὶ τόσον φωτεινά, εἶχαν τόσον μεθυστικὸν ἄρωμα, ὥστε ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι οἱ κήποι τοῦ παραδείσου εἶχαν διὰ μαγείας μεταφερθεῖ ἐκεῖ.

Ἐνῶ ἡ κόρη τοῦ βασιλέως εὐρίσκειτο εἰς ἔκστασιν ἔμπρὸς εἰς ἕνα τέτοιον θαῦμα, ἤκουσε μίαν φωνὴν νὰ τῆς λέγῃ.

— Καλημέρα, σὺ ποῦ εἶσαι δεκαπέντε χρόνων!

Καὶ, μικροῦλα, μισοβγαλμένη ἀπὸ μέσα ἀπὸ ἕνα θάμνο, ἐκείνη ἡ ὁποία ὠμίλησεν αὐτῶν, ἐφοροῦσε διόχημα ἀπὸ πολυτίμους λίθους, καὶ τὰ πλοῦσια χρυσὰ φορέματ' αὐτῆς εἶδεισαν πῶς ἦτο μία μοῖρα.

Ἡ μοῖρα μειδίωσα ἐξηκολούθησε:

— Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι ἔχεις τὴν ἡλικίαν νὰ εἰσέλθῃς μέσα εἰς τὸ γαλανὸ περιβόλι, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνοῦν τὰ μοναδικὰ ἄνθη, τὰ ὁποία ἀξίζει τὸν κόπον νὰ κόψῃς.

Ἐλα μέσα, κόρη τοῦ βασιλέως! καὶ ἂν ἦσουν κόρη ἐνὸς ζυλοκόπου καὶ πάλιν ἡ πόρτα δὲν θὰ ἦτο κλειστὴ δι' ἐσέ, διότι ἔγινες δεκαπέντε ἐτῶν σήμερον τὸ πρωὶ μὲ τὸ πρῶτον κελάδημα τοῦ κορυδαλοῦ. Ἐλα μέσα καὶ μὴ στενοχωρήσῃς διόλου, καὶ μὴ φοβηθῆς ὅτι κανεὶς θὰ σέ μαλώσῃ, καὶ χάμπε τὴν ἀνοθεσμένην σου, μὲ τὴν ὁποίαν θ' ἀρωματισθῇ ὁλόκληρος ἡ ζωὴ σου, διότι τὰ ἀληθινὰ ὀνόματα τῶν λουλουδιῶν αὐτῶν εἶνε: Ἀγάπης, Φιλήματα, Ἐνθύμησις, καὶ τὰ μικρότερα, τὰ ὁποία μόλις ἤνοιξαν καὶ τὰ ὁποία σκεπάζονται ἀπὸ τὰ γαλάζια φύλλα, εἶνε: Αἱ συγκινήσεις τοῦ πρώτου ἔρωτος.

Μαντεύετε τὴν ἀμνηχανίαν τῆς πριγκηπίσσης! Ποῖον ἔπρεπε νὰ πι-

τοῦ αἰωνίου ἄρρενος κατὰ τῆς ἀθωότητος τοῦ θήλεος, καὶ ὡς ὁ πρόλογος μιᾶς χαρᾶς, ἡ ὁποία περιμένεται, μιᾶς συγκινήσεως, ἡ ὁποία θὰ ἔλθῃ, διότι πρέπει καὶ εἶναι μοιραῖον καὶ φυσικόν, νόμος γραμμένος ἀπὸ τὴν φύσιν καὶ ἀπὸ τὴν ζωὴν.

Τὴν εἰκόνα αὐτὴν τῆς νεότητος ἐσκίαζεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μία μαυροφορεμένη γεροντικὴ σιλουέτα μητέρας ἢ γιαιγιᾶς ἢ θείας ἡλικιωμένης.

Ἄλλοτε πάλιν κοντὰ εἰς ἕνα ὠραῖον, ἔξυπνον ζωηρὸν προσωπάκι, ἔβλεπε κανεὶς μίαν μαραμμένην μορφήν γεροντοκόρης, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ φαίνεται ἀκόμη νέα, κάτω ἀπὸ καπέλλο μὲ λουλούδια ζωηρὰ καὶ μέσα εἰς φορέματα ἄγουστα καὶ χωρὶς χάριν. Ἦσαν ἡ ἀδικημένες τῆς τύχης, ἡ ὁποῖες τόσα τῶρα χρόνια ἐπερίμεναν τὸν νυμφίον τῶν ὀνείρων τῶν, ὁ ὁποῖος δὲν ἤρχετο καὶ ἡ ὁποῖες ἔτρεχαν νὰ προσκυνήσουν ὅλους τοὺς νυμφίους τῶν ἐκκλησιῶν καὶ νὰ χορτάσουν τὴν δίψαν τῶν τῆς ἀγάπης μέσα εἰς τὴν ἀπέραντον ἀγάπην ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἔδιδε πάντοτε ἐλπίδα καὶ πάντοτε παρηγορίαν. Τὰ χέρια τῶν τὰ κουρασμένκ ἀπὸ τὴν δουλειὰν τῶν ἡμερῶν ζωῆς χωρὶς μειδίαμα ἀγάπης, ἐφορτώνοντο μὲ ἄνθη τῶν ἐπιταφίων, τὰ ὁποία θὰ ἐτοποθετοῦσαν τὴν παραμονὴν τοῦ κλειδωνὰ κάτω ἀπὸ τὰ μαξιλάρια τῶν, διὰ νὰ τοὺς παρουσιάσουν ἔστω καὶ εἰς τὰ ὄνειρά τῶν, τὸν νυμφίον, ὁ ὁποῖος τόσον ἐβράδυνε νὰ φανῇ.

Τὸ ρεῦμα αὐτὸ μιᾶς ζωῆς πολυποικίλου καὶ πολυχρώμου παρηκολούθει ἡ Ἄννα Δώρου ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ ξενοδοχείου τῶν Περηγητῶν. Νέα καὶ αὐτὴ μόλις δέκα ἔξ χρό-

στεύσει; τὴν μοῖραν ἢ τὸν νάνον; εἰς ἐκείνην ἔπρεπε νὰ ὑπακούσῃ ἢ εἰς τοῦτον; Ὡ! πόσον ἠσθάνετο ὅτι ἀγαποῦσε τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα ἄνθη. Ἄλλ' ἦτο δυνατόν νὰ εἶνε ἀλήθεια, ὅτι ὅσον ὠραῖα εἶνε, τόσας δυστυχίας προξενούνη; μὴ γνωρίζουσα τί ν' ἀποφασίσῃ, ἐπέστρεψε εἰς τὴν κοιτίαν τῆς, ἤθελε νὰ σκεφθῇ διὰ τὴν περιπέτειαν αὐτὴν, νὰ ζητήσῃ συμβουλήν ἀπὸ τὴν παραμάναν τῆς. Τί εἶχε νὰ χάσῃ; αὐρίον, μεθαύριον, δὲν θὰ ἦτο πολὺ ἀργὰ διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ μαζεύσῃ ἕνα μπουκέτο, μὲ φύλλα ὡς τὸ χρώμα τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἄνθη ὑρίνα; ὁ κήπος πάντοτε θ' ἀνοῦσε, κοντὰ εἰς τὸ παλάτι, εἰς τὸ πλάγι τοῦ ποταμοῦ.

Ἐπέρασαν πολλαὶ ἡμέραι. Ἡ κόρη τοῦ βασιλέως ἔμενον ἀναποφασιστος. Θὰ εἶδιδε ὅ,τι τῆς ἐζητοῦσαν διὰ νὰ βάλῃ μέσα εἰς τὰ κινεζικὰ βάζα τῆς, τὰ ὁποία εἶχεν ἐπάνω εἰς τῆς ἐταξέρας, τῆς Ἀγάπης, τὰ Φιλήματα καὶ τὰ Μειδίωματα, καὶ ἰδίως τὰς συγκινήσεις τοῦ πρώτου ἔρωτος, ὅλα τὰ θαυμάσια ἄνθη, τὰ ὁποία ἡ κυρία μὲ τὰ πολυτελῆ μεταξωτὰ φορέματα τῆς ὑπεσχέθη ὅτι ἠδύνατο νὰ κόψῃ καὶ τὰ ὁποία δὲν ἔκοπτεν ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο μήπως ἔχει ἐπειτα τὰ δάκτυλα καμένα καὶ μήπως φέρῃ εἰς τὸ σπῆτι Λύπης, Ἀπελπισίας, Δάκρυα καὶ Ἀναμνήσεις χαμμένης εὐτυχίας! Ἀφῆσε καὶ ἐπέρασαν ἔτη καὶ ἔτη. Ὁ πατέρας τῆς πριγκηπίσσης ἀπέθανεν ὁ διάδοχος ἔγινε βασιλεὺς. Ἀνήσυχος, ἀπαρηγόρητος ἀπὸ τὸ πρωὶ ἔως τὸ βράδυ καὶ ἀπὸ τὸ βράδυ ἔως τὸ πρωὶ, — διότι δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ ὑπανδρευθῇ — ἦτο ἀξολούπητος διότι δὲν ἐγνώριζε ποῖαν ἀπόφασιν νὰ πάρῃ. Πόσας φορὰς ἀκουμπισμένη εἰς τὸ παραθύρι τῆς, ἔτεινε τὰ χέρια τῆς πρὸς τὰ θαυμάσια ἄνθη τοῦ γαλανοῦ περιβολιοῦ, ἐκεῖ κάτω! Ἀλλοίμονον! δὲν ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ τὰ λόγια τοῦ νάνου μὲ τὰ ἄσπρα γένεια, καὶ ἐπέβλεπε τὰς ὑπερητριας, ἐτακτοποιοῦσε τὰ ἀσπρόρουχα μέσα εἰς τὰ ντουλάπια, ἐφόλυττε τὰ γλυκύσματα. Ἄλλὰ τέλος ἕνα θερμὸ πρωῖνὸν τοῦ καλοκαιριοῦ, εἶδεν ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ζῆ κατὰ τὸν τρόπον αὐτόν! ἀπεφάσισεν ἀμέσως νὰ ὑπάγῃ, καὶ ἄς συνέ-

βαινε ὅτι ἤθελε, νὰ κάμῃ τὸ θαυμάσιο καὶ ἐπιφόβο ἐκεῖνο μπουκέτο· ἐπῆρε λοιπὸν τὸν δρόμον μόνη, κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ.

Τώρα τὴν κατεῖχε μία ἀνησυχία, ἂν εἶχαν μαρᾶνθῇ τὰ ὠραῖα ἄνθη τοῦ κήπου; Δὲν ἄργησε νὰ βεβαιωθῇ περὶ τοῦ ἐναντίου· ὁ κήπος τῆς ἐφάνηκεν ἀπέραντος, θαυμάσιος: ἦτο τόσον φωτεινὸς εἶχε τόσον μεθυστικὰ ἀρώματα, ὥστε ἐφαίνετο ὡς ἀληθινὸς παράδεισος. Καταχαρούμενη, ἀναπνεύουσα μὲ δυσκολίαν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν, εἰτοιμάζετο νὰ εἰσέλθῃ ἢ πριγκίπισσα.

— Κόρη τοῦ βασιλέως, εἶπεν ἡ καλὴ μοῖρα, ἡ ὁποία ἐφοροῦσε ἕνα διόχημα ἀπὸ πολυτίμα πετράδια· δὲν θὰ εἰσέλθῃς εἰς τὸν κήπον, ὅπου ἀνοῦν τὰ μόνα ἄνθη, τὰ ὁποία ἀξίζουν τὸν κόπον νὰ κοποῦν· καὶ ἂν ἦσουν κόρη τοῦ πλέον μεγάλου αυτοκράτορος τῆς γῆς καὶ τῆς βασιλείας τῶν ἀστρων, ἡ πόρτα δὲν θὰ σοῦ ἀνοιχθῇ· ἀφοῦ πρὸ τῶν πολλῶν ἐτῶν τὰ εἶχες γνωρίσει καὶ τὰ ἐπεριφρόνησες· ἦσουν τότε δεκαπέντε χρόνων ὅταν ἕνα πρωὶ μὲ τὸ πρῶτον κελάδημα τοῦ κορυδαλοῦ ἦλθες ἐδῶ! Ἀλλοίμονον, κύτταξέ το πρόσωπόν σου, σὲ παρακαλῶ, μέσα εἰς τὸν ποταμόν. Ἡ πριγκηπίσσα ἐσκυψεν ἐπάνω εἰς τὸ νερὸ, εἶδεν ὅτι τὰ μαλλιά τῆς ἦσαν σχεδὸν ἄσπρα, ὅτι τὰ μάτια τῆς ὠμοιάζαν μὲ μπλουέτες πεθαμένες.

— Χαῖρε, σὺ ἡ ὁποία εἶσαι τώρα πενήντα ἐτῶν! εἶπεν ἡ καλὴ μοῖρα, κλαίουσα.

Τότε ἡ κόρη τοῦ βασιλέως ἔπεσε ἐπάνω εἰς μίαν πέτραν, ἔμπρὸς εἰς τὴν κλειστὴν πόρτα καὶ ἐκλαίε μὲ λυγμούς καὶ μὲ δάκρυα, διότι ἦτο

Ἡ ὠραία, ἡ ὁποία ἐπιθυμεῖ
Ἡ ὠραία ἡ ὁποία δὲν ἐτόλμησε
Νὰ κόψῃ τὰ τριαντάφυλλα
Τοῦ γαλανοῦ κήπου.

ΑΝΤΙΣΗΨΙΑ

Ο γενικός αυτός όρος εφαρμόζεται εις τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα λαμβάνομεν, ἵνα καταστρέψωμεν τὰ διάφορα νοσογόνα σπέρματα, τὰ ὁποῖα μᾶς περιβάλλουσιν.

Ἡ ἀντισηψία ἂν καὶ φέρεται ὡς ἀνεκάλυψις νέα, ἐν τούτοις ἔχει τὴν καταγωγὴν της ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Οἱ ἀρχαῖοι, καίτοι μὴ γνωρίζοντες τὰ μικροβία, ἐν τούτοις διέθετον πλεῖστα ὅσα μέσα πρὸς καταπολέμησιν αὐτῶν. Καίοντες τοὺς νεκροὺς των, πλύνοντες τὰ τραύματα δι' αἴνου, ἢ δι' διαλύσεως ἄλατος, ἀπαγορεύοντες αὐστηρῶς τὴν ἐπαφὴν τῶν τραυθέντων μερῶν πρὸς τὰ ἄλλα ἐνήργον ἐν τῶν ἢ τὴν ἀντισηψίαν; Καὶ ἀπολυμάνσεις ἀκόμη ἐνήργουν σχεδὸν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ὃν καὶ ἡμεῖς σήμερον ὡς λ.χ. ὁ Ὀδυσσεὺς μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν μνηστήρων ἔκαυσε θεῖον ἵνα ἀπολυμάνῃ τὰ μέγαρα, ὡς λέγει ὁ Ὅμηρος, ὁμοίως καὶ κατὰ τὸν λοιμὸν τῶν Ἀθηναίων, ἤναπτον κατὰ συμβουλήν τοῦ Ἱπποκράτους μεγίστας πυρὰς ἐντὸς τῆς πόλεως, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν των ὅτι τὸ πῦρ ἔχει τὴν δύναμιν νὰ καθαρῶσιν τὸ πᾶν· διότι, ἐάν, ὡς ἄνω εἶπομεν, ἡ μολυσματικότης προέρχεται ἐκ σπερμάτων ζῶντων τῶν μικροβίων, τότε εὐκόλως θὰ ἐννοήσωμεν, δικτὶ ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀπολύμνισις διὰ τῆς ὑψηλῆς θερμοκρασίας.

Ταῦτα αὐξάνονται μὲν καὶ πολλαπλασιάζονται ἐν μετρίᾳ τοιαύτῃ, καταστρέφονται δὲ καὶ ἐκμηδενίζονται εἰς τὴν ὑψηλὴν. Ἐπομένως τὸ πῦρ εἶναι ἐν μέσσοι ἀντισηπτικὸν σπασμὸν δυνάμεως, εἶναι ὅμως μέσον δυσμεταχειρίστου ὡς καταστρέφον τὸ πᾶν ἀδιακρίτως. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὅπου λαμβάνονται μεγάλα προφυλάξεις, ὅπως ἐμποδίζεσθαι ἡ ἐξάπλωσις τῆς ἐπιδημίας, κατασκευάζουσιν ἐν κενῷ τοιαῦτα παραπήγματα ἐκ σανίδων, καὶ ἐπὶ ἐκτεταμένου ἐδάφους. Τὰ παραπήγματα ταῦτα, ἀφ' οὗ ἐπὶ τινὰ χρόνον χρησιμεύουσιν πρὸς νοσηλείαν ἀσθενῶν, κατόπιν παραδίδονται εἰς τὸ πῦρ. Εἰς τὰ μέρη μᾶς ὅμως, ὅπου τὰ νοσοκομεία εἶναι στερεώτατα καὶ δαπανηρότατα, βεβαίως δὲν δύναται τις νὰ σκεφθῆ διὰ τοιαῦτα μέσα ἐν κενῷ ἐπιδημίας.

Ἐν ἀλλεῖψι πυρὸς δυνάμεθα εἰς περιορισμένους χώρους κάλλιστα νὰ ἐνεργήσωμεν ἀντισηψίαν καὶ διὰ ζέοντος ὕδατος.

Παιδίον τι προσβάλλεται ἐν τινι οἰκογενεῖᾳ ἐκ νοσήματος μολυσματικοῦ ἢ πρώτης φροντίς, ὡς καὶ εἰς τὸ περὶ ἀπομώσεως ἀνεφέρμεν, εἶναι νὰ προφυλάξωμεν τὰ λοιπὰ παιδιά τῆς οἰκογενείας, διότι ταῦτα εἶναι τὰ μᾶλλον ἐκτεθειμένα εἰς τὴν μόλυνσιν.

Ἡ περιουσιμένη τὸν μικρὸν ἀσθενῆ ὀφείλει διὰ ζέοντος ὕδατος νὰ καθαρῶσιν πάντα τὰ ἀντικείμενα τὰ χρησιμεύοντα εἰς αὐτόν, ἐπίσης καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ὀφείλει νὰ μὴ περιφέρηται ἐν τῇ οἰκίᾳ, διότι κάλλιστα δύναται νὰ μεταφέρῃ τὰ σπέρματα τῆς νόσου, ἅτινα εὐρίσκονται διεσπαρμένα ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων καὶ χειρῶν της. Μετὰ τὴν λήξιν τῆς νόσου μεγίστη φροντίς πρέπει νὰ ληφθῆ, ὥστε πᾶν ὅτι ἐχρησίμευσεν εἰς τὸν μικρὸν ἀσθενῆ ἢ καὶ εἰς τὸν διαμένοντα πλησίον αὐτοῦ ὡς λ.χ. αἱ κλινωστρωμνῆ, ἐνδύματα κτλ. ν' ἀπολυμάνθωσιν ἐν μεγίστῃ αὐστηρότητι. Καὶ τὰ μὲν μικρὰς ἀξίας ἐνδύματα καὶ παίγνια παιδικά, ὡς καὶ αἱ ἐξ ἀχύρου ἢ χόρτου κλινωστρωμνῆ νὰ καίωται, τὰ δὲ κλινωσπελάσματα καὶ στρωμνῆ μᾶλλον ἢ βαμβυκερὰ δέον νὰ μεταφέρωνται εἰς ἀπολυμντικὸν κλιβανόν, ὅπου ἐννοεῖται ὑπάρχει τοιοῦτος, εἰς ὃν ἀναπτύσσεται μεγίστη θερμοκρασία καὶ οὕτω ἐπιτυγχάνεται τελεία ἀπολύμνισις πάντων τῶν ἀντικειμένων τούτων. Ὡς πρὸς τ' ἀσπρόρουχα δὲ ἀρκεῖ ταῦτα νὰ ἐμβαπτισθῶσιν ἐντὸς ἀλυσίθης βραζύσης ἐπὶ μίαν ὥραν καὶ νὰ πλυθῶσιν κατόπιν ὡς συνήθως ἐν τῇ οἰκίᾳ (διὰ μπουγάδας). Ἐκτὸς ὅμως τοῦ θερμοῦ ὕδατος ὑπάρχουσι πλεῖστα οὐσίαι

χημικαί, αἵτινες κέκτηνται μεγίστην ἀντισηπτικὴν δύναμιν, ὡς ἡ ἄχνη ὑδρορρύρου, τὸ φανικὸν ὄξύ, ἡ κρεολίνη, ἡ φορμύλη, τὸ θεῖον κτλ.

Ἐπίσης μεγάλως πρέπει νὰ φροντίσωμεν διὰ τὴν τελείαν ἀπολύμνισιν τοῦ δωματίου, ὅπερ ἐχρησίμευσεν πρὸς νοσήσειν ἀσθενῶν παθόντων ἐκ μολυσματικοῦ νοσήματος.

Ἐν ἀρχῇ, ἀφ' οὗ προηγουμένως κενώθῃ τὸ δωμάτιον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ ἐπιπλα ἀπολυμάνθωσι καταλλήλως διὰ μίαν τῶν ἄνω ἀντισηπτικῶν οὐσιῶν, ἐπιβάλλεται ν' ἀπολυμάνθωσιν αἱ θύραι, τὰ παράθυρα, πατώματα καὶ πάντα τὰ σανιδωτὰ μέρη τῶν δωματίων διὰ θερμοῦ σαπωνοῦχοῦ ὕδατος ἢ θερμῆς ἀλυσίθης, εἴτα ν' ἀποπλυθῶσιν διὰ δικλύματος ἄχνης ὑδρορρύρου 1:1000. Ἐὰν οἱ τοῖχοι εἶναι ἐλαιοβαφεῖς πλύνονται διὰ τοῦ αὐτοῦ δικλύματος, ἐὰν μόνον ἐξ ἀσβέστου ἐπαλείφονται διὰ γαλακτώματος ἀσβέστου τρις ἢ τετράκις κατ' ἐπανάληψιν. Καλὴ εἶναι καὶ ἡ ἀπολύμνισις ἡ γενομένη διὰ ψεκασμῶν δικλύσεως ἄχνης ὑδρορρύρου 1:1000 ἢ διὰ δικλύσεως φορμύλης 1 0/0, ἥτις καὶ οὐδεμίαν ἐπιβλαβὴ δράσιν ἔχει ἐπὶ τῶν ἐπιπλῶν. Καὶ ἡ δι' ἀνθῶν θεῖου ἀπολύμνισις εἶναι ὠφέλιμος, ὅτι ὅμως πάντοτε καὶ ἐπαρκής.

Ὅχι πρὸ πολλῶν ἐτῶν τὰ ὑπὸ τῶν χειρουργῶν γινόμενα τραύματα κατὰ τὰς ἐγχειρίσεις ἦσαν λίαν ἐπικίνδυνα, καθότι ἐνυπῆρχον ἐν αὐτοῖς μικροβία, ἅτινα ἐπεβράδυναν τὴν ἐπούλωσιν ἢ καὶ ἐπέφερον διαφόρους ἄλλας σοβαρὰς ἐπιπλοκάς. Σήμερον ὅμως αἱ μεγάλες ἐγχειρίσεις ἐνεργουμέναι σχεδὸν ἀκινδύνως, διότι πλεῖστα ὅσα φροντίδες καταβάλλονται, ὅπως πᾶν ὅτι ἐγγίσει τὸ τραῦμα νὰ εἶναι ἐντελῶς ἀπηλλαγμένον παντὸς μολυσμοῦ.

Βλέπει τις λοιπὸν πόσον εἶναι κινδυνώδεις πᾶσαι ἐκεῖναι αἱ θεραπείαι, τὰς ὁποίας ὁ λαὸς θέτει εἰς ἐνέργειαν, ὡσάντις παραστῆ ἀνάγκη νὰ σταματήσῃ αἰμορραγίαν παραχθεῖσα ἐκ τραύματος. Ἡ ἐφαρμογὴ δηλονότι κηπουρῶν, ἰσθῶν ἀρχῆς ἢ καὶ ἐτέρων ἄλλων ἀπεχθῶν τοπιῶν μέσων.

Αἱ συμβουλαὶ αὐταὶ δὲν εἶναι ἴσως ἐντελῶς περιτταὶ καθότι παρατηρήθη ὅτι ἡ παραμικρὰ ὀλιγορία εἰς τοιαύτας περιπτώσεις δύναται νὰ ἔχῃ φοβερὰς συνεπείας διὰ τὴν μετέπειτα ὑγείαν ὀλοκλήρων οἰκογενειῶν.

(παράφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Ἀνθὴ Βασιλειάδου

Ἴατρος

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἔγινε εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὁδείου Ἀθηναίων, τὴν ὑπερπληρωμένην ἀπὸ τὸν ἐλαττώτερον κόσμον, ἡ προαγγελθεῖσα ὑπὲρ φιλοφρονητικῶν σκοποῦ Συνομιλία. Εἰς ταύτην ἔλαβον μέρος αἱ δεσποινίδες Δαμασκίου καὶ Ζακρεφοπούλου ἐκτελέσασαι εἰς τὸ πιάνο μὲ τέρψιν καὶ ἀκριβεῖαν δυσκολώτατα κομμάτια τῶν μεγάλων μουσικῶν Rubinstein καὶ Wagner καὶ χειροκροτηθεῖσαι ἐνθουσιωδῶς ἀπὸ τὸ κοινόν. Αἱ δεσποινίδες Κορομηλᾶ καὶ Κορωναίου, κάθε μίαν μὲ τὴν ἰδικιτέραν χάριν της, ἐτραγοῦδισαν μὲ γλυκότητα καὶ τέρψιν ἢ δις Κορομηλᾶ τὴν «Hérodiade» τοῦ Massenet καὶ τὴν «Inconnue» τοῦ Ghaminade καὶ ἡ δις Κορωναίου «Vous dansez Marquise» καὶ τὸ «Marianaudage», τὰ ὁποῖα ἦσαν πολὺ κατὰλληλα διὰ τὴν χειροτομένην καὶ γλυκειὰν φωνὴν της καὶ τὰς δύο δεσποινίδας τὸ ἀκρατήριον ἐχειροκρότησε θερμῶς καὶ ἐνθουσιωδῶς καὶ τὰς ἠγάγησε νὰ ἐπανκλάθωσιν τὰ τραγούδια των. Ἡ δις Ἀποστολίδου, ἀπήγγειλε πολὺ καλὰ τὸ «Pardon» τοῦ Chauvet καὶ τὸ «Γιὰ μίαν πεθαμένην» τοῦ Πικλαμᾶ, καὶ τὸ «Σύννεφο» τοῦ Πολέμη. Ἡ δὲ μικρὰ δεσποινὶς Ἀντωνοπούλου ἐπαίξε μὲ τὸ τόσον γλυκὺ βιολί της, ὠραϊότατα, μίαν Ρομάντζα καὶ μίαν Μαζούρα κατ'χειροκροτηθεῖσαν.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΤΟΥ Κ' ΕΤΟΥΣ

- Ἄρ. 868. Ἔτος εἰκοστὸν τῆς Ἐρημ. τῶν Κυριῶν.—Ἡ πομπὴ τῶν Παναθηναίων.—Τὸ ἀρχαῖον κένισμα.—Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου.—Τὰ Ἡλύσια.—Ὁ γδοηκονταετηρὶς τοῦ βασιλέως Λουιπόλδου.—Ἡ κούκλα τῆς Σουστάνας.
- Ἄρ. 869. Οἱ θανατηφόροι γάμοι.—Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου Α'.—Ἡ ἑκατονταετηρὶς τῆς μίςς Brawning καὶ κρίσεις περὶ τοῦ ποιητικοῦ ἔργου της.—Τὸ ἐν Βερολίῳ Συνέδριον τῶν γυναικοφίλων.—Al Hayat.
- Ἄρ. 870. Nel sogno.—Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου Β'.—Ἀπὸ τὴν Aurora τῆς Brawning.—Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου.—Φθινοπωρινὰ φύλλα.—Χωρὶς ὄνομα.—Ἡ φράουλας.
- Ἄρ. 871. Χριστὸς ἀνίστη.—Ἡμέρα φωτός.—Ἀπὸ τὸ γυναικῆριον Συνέδριον τοῦ Βερολίνου.—Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου.—Ἡ Κορτίνα.—Χωρὶς ὄνομα.—Φιλανθρωπικὴ συναθροῖσις.—Τὸ πρωί.
- Ἄρ. 872. Ὁ χριστεσμὸς τοῦ Ἀπόλλωνος πρὸς τοὺς ἀθλητάς.—Ὁ ὄμιλος τῶν Ὀλυμπικῶν ἀγώνων.—Αἱ γυναῖκες εἰς τοὺς ἀγῶνας.—Καλλιπάτειρα.—Μία νίκη γυναικῆρις.—Ἡμέραι ἑορτῶν.—Χωρὶς ὄνομα.—Ὁ Μάρτιος.—Ἰδέαι τῶν μεγάλων ἀνδρῶν περὶ γυναικῆς.—Κένισμα καὶ περιδέραια.—Ὁ ἐρημίτης καὶ ὁ Σάτυρος.
- Ἄρ. 873. Ἀπὸ τὸ Στάδιον.—Ὁ λόγος τοῦ Διαδόχου.—Μυστικὰ μιλήματα.—Ἡ πᾶλη Μίλωνος τοῦ Κροτωνιάτου καὶ Λυσάνδρου τοῦ Σπαρτιάτου.—Ἐντυπώσεις ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας.—Τὰ φροντοσύκια.—Οἱ Ὀλυμπιονίκα.—Ἡ γυμναστικὴ εἰς τὴν Ἑλλήν. Τέχνην.
- Ἄρ. 874. Ὁ θρίαμβος τοῦ στίθου.—Οἱ ἀφανεῖς νικηταί.—Ἡ γυμναστικὴ εἰς τὴν Ἑλλήν. Τέχνην Β'.—Εἰκόνας μουσικῶν: Beethoven.—Ἡτο τρελλός.—Οἱ Ὀλυμπιονίκα.—Οἱ ἀγῶνες τῶν μυθικῶν χρόνων.
- Ἄρ. 875. Ὁ Μάιος.—Ἐκτωρ Βερούζ.—Ἡ Ἑλληνικὴ φιλοξενία.—Ἡ Γυμναστικὴ ἐν τῇ Τέχνῃ.—Χωρὶς ὄνομα.—Χωρὶς προῖκα.—Παγκόσμιον γυναικῆριον Συνέδριον.—Ἡ γυμναστικὴ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.
- Ἄρ. 876. Αἱ Ἑλληνίδες εἰς τὸ Διεθνὲς Συμβούλιον τῶν Γυναικῶν.—Εἰσῆγγησις τῆς κ. Παρρέν εἰς τὴν ὁμιλίαν τῆς βαρωνίδος Gripenberg.—Ἡ ὁμιλία τῆς βαρωνίδος α'.—Ὁ σκοπὸς τοῦ διεθνῶς Συμβουλίου.—Ἡ τελεία σύζυγος.—Ἡ γυμναστικὴ τῶν ἀρχαίων λαῶν.—Ἡ μνηστῆ.
- Ἄρ. 877. Αἱ γυναῖκεσι κλίκα.—Ἡ ὁμιλία τῆς βαρωνίδος Gripenberg β'.—Ἡ κ. Curie καθηγήτρια τῆς Σορβόνης τῶν Παρισίων.—Οἱ ἀγῶνες τῶν ἀρχαίων χρόνων.—Χωρὶς ὄνομα.—Εἰς τὴν τροφὴν.
- Ἄρ. 878. Μία ἀχάριστος.—Μία λογοδοσία.—Τὰ γυναικῆρια δικαιοματὰ εἰς τὴν Ἀγγλίαν.—Αἱ Ἀγγλίδες εἰς τὰ Clubs.—Νεώτεροι συρμαί.—Ἡ κληρονομία.
- Ἄρ. 879. Μετὰ ἐν ἔτος.—Ἡ τρίτη ἑκατονταετηρὶς τοῦ Corneille.—Ἡ δόξα τοῦ Corneille.—Αἱ γυναῖκες τοῦ Corneille.—Αἱ γυναῖκες τῆς Γερμανίας καὶ ἡ πολιτικὴ.—Ἡ ἱστορικὴ πρόοδος τῆς Γυμναστικῆς

- καὶ ὁ ὀργανισμὸς αὐτῆς.—Ὁ γέρον λευβοῦχος.—Νὰ καταφεύγωμεν εἰς τὸν θάνατον.
- Ἄρ. 880. Ἐξετάσεις.—Ἐορταί.—Ἡ κόμησσα Aberdeen.—Ὁ Ibsen Α'.—Lette-verein.—Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου.—Toblach.—Ὁ Δουμᾶς πατήρ.—Χωρὶς ὄνομα.
- Ἄρ. 881. Ἐστραμμένη ἡρώς.—Ὁ Ἰψεν Β'.—Αἱ γυναῖκες εἰς τὴν πολιτικὴν.—Ἡ Κωνσταντινούπολις.—Ἡ κόμησσα Aberdeen.—Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου.—Ὁ Ἀστρούγη.
- Ἄρ. 882. Εἰς κίνδυνος.—Ἰψεν Γ'.—Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου: τὸ Μόναχον.—Τὸ ἰωδιαιὸν τῆς μίςς Τέρη.—Ἡ Κωνσταντινούπολις.—Τὸ φλόρι.
- Ἄρ. 883. Εἰς κίνδυνος. Ἰψεν Δ'.—Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου. Lebach Kaùlbach.—Ἡ συνέλευσις τοῦ Διεθνῶς Συμβουλίου τῶν Γυναικῶν εἰς Πιερσίους.—Ἡ νέα αυτοκράτειρα.—Ὁ λόγος τῆς Λαίδης Aberdeen.—Διὰ τὴν τέχνην.
- Ἄρ. 884. Ὅταν ὄνειρον.—Ἄλλοτε καὶ τώρα.—Ἀπὸ τοὺς τόπους τοῦ Βορρᾶ.—Ὁ γέρον καὶ ἡ γρηά.—Αἱ κυρίαί μας καὶ οἱ πρόσφυγες.
- Ἄρ. 885. Ἡ ἐν διωγμῷ οἰκογένεια.—Ἀπὸ τὴν Στοκόλμην.—Τὰ φωτόλουτρα.—Musset καὶ Heine.—Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν.—Οἱ δύο φίλοι τοῦ κήπου.
- Ἄρ. 886. Καὶ πάλιν αἱ Ἑλληνίδες.—Ἀπὸ τὴν Στοκόλμην. Τὸ Ρεδρόλι.—Τὸ Σκάνσεν καὶ οἱ ἐθνικοὶ χοροί.—Μία Παρισινὴ ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ.—Γυναικῆρι συμμοί.
- Ἄρ. 887. Καὶ πάλιν τὰ βασίλεια μας.—Ἀπὸ τὴν Στοκόλμην: Τὰ σχολεῖα. Τὰ γέυματα.—Μία συνέντευξις τοῦ Πάπα Πίου περὶ τοῦ γυναικείου ζητήματος.—Ρεστόρη καὶ Ραχίλ.—Ἡ Ρωσὶς φοιτήτρια.
- Ἄρ. 888. Ἀπελπιστικὴ ἀλήθεια.—Ἀπὸ τὴν Στοκόλμην: Τόλα Δοριάν. Γυναῖκες παντοῦ.—Νέον Πνεῦμα.
- Ἄρ. 889. Βασίλισσα κατ' εὐφημισμὸν.—Ἀπὸ τὴν Στοκόλμην: Τὸ Βαζέλι.—Οἱ νεῦται των.—Κλεψύδρα.—Τὰ κοσμηματὰ μας.
- Ἄρ. 890. Τὰ μεγάλα θύματα.—Ἀπὸ τὴν Στοκόλμην: Ἡ σχολὴ τῶν μνηστευμένων.—Ἐν δημοτικῶν καὶ Οἰκοκυρικῶν μαζῇ.—Ἡ κ. Ries μεγάλῃ Ρωσὶς γλόπτρια.—Σικὰ εἰς τὸ νερό.
- Ἄρ. 891. Αἱ κολασμένοι.—Ἀπὸ τὴν Στοκόλμην: Ἡ φιλοξενία. Τὸ Σταδίον των.—Ἡ κ. Curie εἰς τὴν Σορβόνην.—Τὰ δύο στοιχηματὰ.
- Ἄρ. 892. Αἱ σύζυγοι τῶν πολιτευομένων.—Ἀπὸ τὴν Στοκόλμην. Οἱ στρατιῶνες.—Ἡ πολιτεία.—Γάμοι δύο μεγάλων ἡθοποιῶν.—Αἱ δύο μοῦσαι.
- Ἄρ. 893. Αἱ ἡρώδες τῆς πολιτικῆς.—Ἀπὸ τὴν Στοκόλμην: τὰ τηλέφωνα.—Τὸ ἐθνικὸν τμήμα καὶ οἱ πρόσφυγες.—Ὁ Carducci.—Πολὺ ἀργά.
- Ἄρ. 894. Αἱ ἐπίσημοι.—Ἀπὸ τὴν Στοκόλμην: αἱ Τράπεζαι.—Ἡ χρονογράφος.—Αἱ μητέρες τῶν μεγάλων ἀνδρῶν.—Ἡ ταξιδιωτίς.

Άρ. 895. Αί επίσημοι των επαρχιών.—'Από την Στοκόλμην: Τὸ Σαλσομπάντεν. Αί γυναῖκες καὶ τὸ οἶνονπνευμα.—Αἱ μητέρες τῶν μεγάλων ἀνδρῶν.— Τὸ δεῖπνον τοῦ σκύλλου.

Άρ. 896. Αἱ διπλωμάτιδες.—'Ελένη Γ. Σκουζέ.—'Απὸ τὴν Στοκόλμην: ἡ ἐλευθερία. Αἱ γυναῖκες εἰς τοὺς σιδηροδρόμους.—'Ο θάνατος τοῦ Brunetiere.— Καὶ πάλιν ὑπὲρ τῶν προσφύγων.—'Η ἀποχώρησις τῆς Πάτρν.—'Ο ὁδηγός.

Άρ. 897. Χριστούγεννα.—'Ελένη Σέρμπου.—'Απὸ τὴν Στοκόλμην: Τὸ Σκανδιναϊκὸν Μουσεῖον. Αἱ γυναῖκες εἰς τὰ ταχυδρομεία. Τὰ αὐτόματα ἐστιατόρια.— Αἱ γυναῖκες μὲ τὸ ἀνδρικὸν φόρεμα.—Τὰ παπούτσια τῆς Σουλβίας.

Άρ. 898. Νέον ἔτος.— Αἱ Ἑλληνίδες κατὰ τὸ 1906.— Αἱ γυναῖκες κατὰ τὸ 1906.—'Απὸ τὴν Στοκόλμην.— Αἱ τρεῖς προσωπογραφίαι.—Τὸ πρωτοχρονιάτικο φιλί.

Άρ. 899. 'Ο ἥλιος καὶ αἱ λευκαὶ νύμφαι.—'Ο χορὸς τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων—'Απὸ τὴν Στοκόλμην: τὰ ἐμπορικά. Αἱ γεροντοκόραι.—'Η παράδοσις τῶν μενεξέδων. Διὰ τὰ μικρὰ καὶ τὰς μητέρας.—Γυναικεῖοι συρμοί.—'Η ἐκδρομὴ.

Άρ. 900. Αἱ διπλωμάτιδες μας εἰς τὸ Ἐξωτερικόν.—'Απὸ τὴν Στοκόλμην: ὁ Δάρσεν' ἡ Σουηδικὴ φιλολογία καὶ οἱ ἔμποροι τῆς βέργας.—'Η γούνα. 'Η ἄλλη εὐτυχία.

Άρ. 901. Αἱ γυναῖκες καὶ ἡ πολιτικὴ ἀνατροφή.—'Απὸ τὴν Στοκόλμην: ἀνὰ τοὺς δρόμους. 'Ο ἔρωσ.—'Η νεότης τοῦ Jean Jacques Rousseau.—Δέκα ἐννέα ἔτων.

Άρ. 902. Αἱ γυναῖκες καὶ ἡ ἐθνικὴ ἀνατροφή.—'Ο Πατερνόστρο.—'Απὸ τὴν Στοκόλμην.—Τὰ πρῶτα βήματα. 'Η νεότης.—Τὸ εἰδύλλιον τῆς Λολέτας.—'Απὸ τὸν κόσμον. Μία λογοδοσία.— Τὰ τρία φορέματα.

Άρ. 903. Μία τιμητικὴ νίκη.—'Ο Ἑλληνικὸς τύπος περὶ τῆς δημοσιεύσεως τῆς Χειραφετημένης εἰς τὸ Journal des Debats.—'Η ἔται-

ρία Dante-Aligheri εἰς τὰς Ἀθήνας. 'Η διάλεξις τοῦ κ. Α. Πατερνόστρο.Τὸ φθισιατρικόν: ἡ Σωτηρία. 'Απὸ τὴν Στοκόλμην: 'Ο Ζορν.—'Ο φόρος τῆς φωτιᾶς.—Εἰς ἀναζήτησιν τῆς εὐτυχίας.

Άρ. 904. Τὰ βιβλία.—'Απὸ τὴν Στοκόλμην: τὰ Σλοῖδ.—'Η Δάντειος καὶ ὁ Πατερνόστρο. 'Η διάλεξις εἰς τὸν Παρνασσόν.—Μολυσματικὰ νοσήματα Α'. Τί εἶναι ἀγάπη;—'Η ὄχρα φίλη.

Άρ. 905.—Μόνον ἄσχημες; 'Απὸ τὴν Στοκόλμην.—Τὸ Ἑλληνικὸν τμήμα εἰς τὴν διεθνή καλλιτεχνικὴν κίνησιν.—'Η κ. Judith Gautier.—Αἱ Γερμανίδες εἰς τὰς τελευταίας ἐκλογάς. 'Η ἀντισηψία. 'Ο ἀπωλεσθεῖς παράδεισος.

Άρ. 906. Φῶς ἀπὸ τὸ σκοτός.—Τὸ μαρμαζένον Κρένον.—'Η ἀντισηψία. Τὰ ρόδα τοῦ κυανοῦ παραδείσου.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ 20^{ον} ΕΤΟΣ

Αἱ κυραὶ καὶ δεσποινίδες: Εἰρήνη Νικολαίδου, Μαρία Πινέλη, Ἀνθὴ Βασιλειάδου ἰατρός, Μαρία Μαρτέν, Μαγδ. φον Λέγγ, Φανὴ Μικαούλη, Ἀλεξάνδρα Ρίτσου, Κλεοπάτρα Ἀκύλα, Μαίρη Δίξον, Ἀμαλία Βάλθη, Α. Φρέδεμπεργ καὶ Σταυρ. Βαβούλη.

Εἰς ὅλα τὰ φύλλα δημοσιεύονται τακτικῶς συνταγαὶ μαγειρικῆς καὶ διηγήματα τῶν καλλιτέρων ξένων συγγραφέων.

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομητριάαι καὶ καθυστεροῦσαι τὴν συνδρομὴν τῶν τοῦ λήγοντος ἔτους νὰ ἀποστείλουν αὐτὴν ἀμέσως. Ἐπίσης αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ ἐξακολουθήσουν λαμβάνουσαι τὴν «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» παρακαλοῦνται νὰ ἀνανεώσουν τὴν συνδρομὴν τῶν.

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

Ἡ Χειραφετημένη καὶ ἡ Μάγισσα εἶναι τὰ δύο πρῶτα ἔργα τῆς ὑπὸ τὸν τίτλον: Τὰ Βιβλία τῆς Αὐγῆς τριλογίας τῆς κ. Καλλιρρόης Παρρέν.

Εἰς τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ μελετᾶται καὶ εἰκονίζεται ἡ γυνὴ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ Νέου Κόσμου, τὴν ἀνατρεφομένην μὲ τὸ πρακτικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ὀρθὴν τοῦ προορισμοῦ τῆς, ὡς ἀνθρωπίνου ὄντος ἀντίληψιν.

Εἰς τὴν «Χειραφετημένην» περιγράφονται ὁ βίος, τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς Κων/πόλεως, εἰς τὴν «Μάγισσαν» ὁ βίος τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων. Καὶ τὰ δύο συγκινοῦν, συγκλονίζουν, τέρπουν καὶ διδάσκουν. Ἀνατέμνουν τὴν γυναικεῖαν καρδίαν καὶ δίδουν πλήρη ἰδέαν τῶν πλεονεκτημάτων τῆς νέας ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς.

Ἐκαστὸν ἐκ τῶν βιβλίων τούτων ἀποτελεῖται ἀπὸ 400 περίπου σελίδας καὶ τιμᾶται διὰ τὰς Ἀθήνας δρ. 3, διὰ τὰς ἐπαρχίας 3,50 καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικόν 3 φρ. χρ.

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται πρὸς τὴν κ.Κ. Παρρέν, ὁδ. Πανεπιστημίου, 27 Ἀθῆνας καὶ συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΠΟΣΙΜΩΝ ΙΑΜΑΤΙΚΩΝ ΥΔΑΤΩΝ ΤΗΣ ΕΜΜΑΔΟΣ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 300,000 ΔΡΑΧΜΩΝ

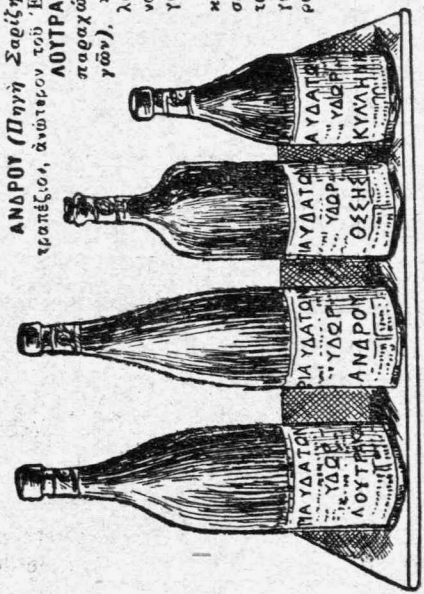
Κυριώτερος μέτοχος ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος

ΥΔΑΤΑ

ΑΝΔΡΟΥ (Πηγὴ Σαφίης) τὸ καλλίτερον ἐπιτραπέζιον, ἀνώτερον τοῦ Ἑβάν καὶ Βισού. ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ. (Ἀποκλειστικὴ παραχώρησις ὅλων τῶν πηγῶν), κατὰ τῆς φαρμάσεως, λιθίασεως, ἀρθριτισμοῦ, νόσων τῶν νεφρικῶν ὀργάνων ΚΥΛΛΗΝΗΣ (Ἀποκλειστικὴ παραχώρησις) κατὰ τῶν παθήσεων τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, ἀσθματος, κατάρτων, δυσπεψιῶν, μητρίων καὶ παθήσεων κλπ.

ΟΣΗΣ (ΣΤΑΓΕΖΙ)

(Ἀποκλειστικὴ παραχώρησις. Μοναδικὴ πηγὴ εἰς τὸν κό-

σμον κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ Ρομπέν) ἀεριοῦχον, αἰθέρουχον, ἀλκαλικόν, τονοτικόν, κατὰ τῆς ἀναμίας, χλωρώσεως, ἀνδρικῆς ἐξαοθενήσεως κτλ. Ὡς ἐπιτραπέζιον, εὐφραντικόν.